

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Lord Syster

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE RECHTZAAK OP GUERNSEY INSEL

20 cent

No. 1193

De arbeiders ontdekten het lijk van een vrouw.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De rechtzaak op Guernsey Insel

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

KAN FOTOGRAFIE LIEGEN?

Hauteville-House, het prachtige heerenhuis op het Engelsche Kanaaleiland Guernsey, eens de woning van het buitengewone genie op staatkundig en letterkundig gebied, den Franschman Victor Hugo, die daar tijdens zijn verbanning uit Frankrijk leefde, behoorde thans aan Graaf Palmhurst, die het met zijn secretaris en vriend Charles Dixon, zijn reusachtigen chauffeur Henderson en zijn kamerdienaar Gaston en nog eenige andere bedienden had betrokken.

Was Victor Hugo een buitengewoon man geweest op staatkundig en letterkundig terrein, de tegenwoordige bewoner was in zijn soort eveneens een unicum.

Het was niet zeker of hij een ingenieursdiploma bezat, maar zonder eenigen twijfel

stelde hij op mechanisch-, electro-technisch en chemisch gebied elk gediplomeerd ingenieur ver in de schaduw. Zeer zeker was hij niet in het bezit van den doctor-titel, maar zoowel als chirurg en als arts voor interne ziekten had hij zijn sporen verdiend. Kortom hij was een dier universeele genieën, die alles kennen en kunnen, een soort duizendkunstenaar, een halve tovenaer.

Het huis, dat hij thans bewoonde, behoorde hem nog niet lang in eigendom, zoodat het nog slechts enkele der moderne vindingen bevatte, die, hoewel door anderen uitgevonden, door graag Palmhurst onmiddellijk werden toegepast en vaak op een wijze, die de oorspronkelijke machine ver achter zich liet.

Zoo was zijn inrichting voor draadlooze tele-

grafie niet alleen voorzien van de laatste verbeteringen, maar tevens van eenige vindingen van hem zelf, die het toestel heel ver boven het meest volmaakte apparaat van welken amateur of beroepsinrichting ook, verhief.

Ook had hij onder zijn persoonlijke leiding de electriche geleiding door het geheele huis laten aanleggen, terwijl hij zich de benoodigde energie verschafte door middel van een zelf bedachten en geconstrueerden motor, die geen toezicht noodig had, maar zichzelf in- en uitschakelde alleen door het drukken op een eenvoudigen knop.

Deze knoppen bevonden zich in elke kamer van het huis, maar waren alleen te vinden voor de ingewijden, zoodat zonder den wil van de huisgenooten het licht niet aan en ook niet uitgedraaid kon worden.

Op het oogenblik, waarop dit verhaal aanvangt, was graaf Palmhurst met zijn trouwe helpers bezig geweest een inrichting te bouwen op het dak van het hooge huis.

De bovenste verdieping van Hauteville-House was in het midden der vorige eeuw door Victor Hugo ingericht als zijn werkkamer. Het bestond bijna geheel uit glas en bood een prachtig vergezicht over de landschappen van het eiland, maar vooral over de zee, die de schrijver zoo innig liefhad en die in vele zijner geniale verhalen een zoo voorname rol speelt.

Maar hoe ver men ook over de zee vanuit dit eigenaardige, glazen vertrek uitziet, het was graaf Palmhurst nog niet ver genoeg en de inrichting, die hij op het dak had gebouwd, bestond uit een bijzonder instrument.

Tevergeefs zou men op de geheele wereld naar een copie hebben gezocht, want het was een uitvinding van den graaf, die hij voor zichzelf wilde houden.

Het was het best te beschrijven als een stel van lenzen, glazen en prismata, welke op eigenaardige wijze met elkaar in verband gebracht, dengene, die het instrument gebruikte, in staat stelde om binnen zekere grenzen, die nochtans zeer wijd waren, alles te zien wat er in zijn omgeving voorviel. En niet, zooals men dit ziet door de glazen van een of anderen prismakijker, die tegenwoordig als van zeer goed fabrikaat zijn met groote lichtsterkte en flinke vergrooing, neen, het instrument van graaf Palmhurst tooverde met een natuurgelouweheid, die een ieder met verwondering zou hebben geslagen, alles levensgroot voor oogen en kon op verschillende afstanden worden ingesteld.

Het was als een tooverspiegel, want door enkele handgrepen, die inderdaad zeer eenvoudig waren, bracht men datgene wat men

wenschte te zien, vlak voor oogen. Een andere handgreep stelde den beschouwer in staat het voorwerp in kwestie te vergrooten, zoodat men het gelaat van een persoon, die op mijlen afstand het huis voorbijging, zoo duidelijk kon waarnemen, alsof de bewuste persoon vlak naast den beschouwer had gestaan.

Uit dit alles moge dus voldoende blijken, dat de maker een groote optische kennis bezat en deze ook practisch wist aan te wenden.

Zij, die met eenig ongelooft dit alles mochten vernemen en er aan mochten gaan twifelen of iemand met zoo groote en veelzijdige kennis bestond, zullen die ongeloofigheid direct laten varen, wanneer wij een weinig dieper op de vraag, wie graaf Palmhurst eigenlijk was, ingaan.

Het beroep, dat Graaf Palmhurst beoefende, was al even vreemd en geheimzinnig als de graaf zelf. Maar ofschoon het zich moeilijk laat beschrijven, zal men er zich onmiddellijk een goed denkbeeld van kunnen vormen, wanneer wij zeggen, dat Graaf Palmhurst niet altijd Graaf Palmhurst was en dat ook zijn secretaris Dixon somtijds anders heette.

Graaf Palmhurst, de rijke, eenigszins zonderlinge filantroop, de weergaloos knappe mechanicien, de geleerde dokter enz., enz., was niemand anders dan Lord Edward Lister alias John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de Grootte Onbekende. En Dixon niemand anders dan Charles Brand, zijn trouwe hulp en steun.

Beiden bevonden zich in de bibliotheekkamer van het huis. Zij rustten uit van de vermoeienissen van dien dag en hadden zich in de lezing van de avondbladen, die hen vanuit Londen geréged werden toegezonden, verdiept.

Zooals zij daar zaten, leverde hun uiterlijk een groot contrast op. Raffles was, dit kon men duidelijk zien, zelfs als hij, zooals nu, in een diepen clubfauteuil zat, lang en slank. Een lenige, gespierde gestalte. Hij had ravenzwart haar, dat aan de slapen een weinig begon te grijzen en mooie grijze oogen, die nu en dan met een metaalglans konden schitteren.

Brand daarentegen was eer klein dan lang te noemen. Maar zijn lichaam was overigens uitstekend geproportioneerd, hij had blond eenigszins krullend haar, blauwe oogen en een vroolijk lachenden mond.

Gaston had juist de thee binnen gebracht en Brand bediende zijn vriend en zichzelf van het geurige kruid.

Terwijl hij Raffles zijn kop aangaf, liet deze het dagblad, waarin hij verdiept was geweest, op den grond vallen, om met aandacht van het

geurige, gouden vocht, dat in het chineesche porselein parelde, te proeven.

Toen hij gereed was, nam hij de krant, waarin hij gelezen had, niet meer op, maar keek de post, die Gaston gelijk met de thee had binnengebracht, eens door.

Hij sorteerde de brieven in twee hoopjes, maar hield er een uit en opende de enveloppe.

— Antwoord van Blackburn, Charles, zei hij, zijn vriend een knipoogje gevend.

— Het zal mij benieuwen wat dat heerschap schrijft, — antwoordde deze.

— Mij niet, — hernam Raffles. Ik durf er een lief ding onder te verwedden, dat hij eenvoudig weigert. Enfin, we zullen zien.

Raffles vouwde het vel briefpapier, dat de enveloppe bevatte, open en vloog den inhoud door.

— Asjeblijft, Charles — zei Raffles toen hij met lezen gedaan had en zijn vriend de missive overreikte. Hij heeft niet eens de moeite gedaan zelf te antwoorden, maar dit eenvoudig aan zijn typiste gedictieerd en toen onder-teekend.

— Waarachtig, ik zie het, zei Brand, wat een kerel! Zóó rijk te zijn en dan niets, letterlijk niets voor je evenmenschen over te hebben! 't Is een schandaal!

— Dat is het ook, Charles. We zullen den man tot reden moeten brengen. Hij vraagt er als het ware zelf om.

— Hoe denk je het te doen, Edward?

— Dat weet ik nog niet, Charles. Haast heeft het echter niet. Hoe langer ik wacht, hoe grooter het bedrag wordt, want, niet waar? intrest op intrest. En dan nog wat ik voor mijn moeite neem! Neen, hoe ik het zal doen weet ik nog niet, maar wat wel bij mij vaststaat is, dat het bedrag de moeite waard zal zijn. Ik denk, dat zijn brandkast het duchtig zal moeten ontgelden.

— A propos, Edward, van brandkasten gesproken, heb je gezien, dat de bewuste prijs-courant van die Dordrechtsche firma is aangekomen?

— Neen, Charles, waar is ze?

— Ik denk, dat ze nog op je lessenaar ligt; ik zal even gaan zien.

Brand ging naar een groote bureau-ministre, dat in een der hoeken naast het venster en tegenover een kleiner bureau, waaraan hij zelf gewoonlijk werkte, stond en kwam na even onder de daarop liggende papieren gezocht te hebben, met een grooten, in blauw-grijs linnen gebonden catalogus terug.

Raffles begon er direct vol belangstelling in te bladeren en was weldra in de beschouwing

van de fraaie afbeeldingen, waarmede dit boekwerk was versierd, verdiept.

Nadat hij op deze wijze een kwartiertje bezig was geweest, legde hij het boek open naast zich neer en terwijl hij nogmaals een kop thee van Brand aannam, maakte hij als terloops de opmerking:

— Je moet straks zelf ook eens kijken, Charles, maar ik geloof, dat ik zoo'n kast neem met pantserstalen mantel een schroeftoedruk-inrichting. Volgens de fabrikanten is zoo'n kast bestand tegen alle mogelijke inbraakmiddelen en ook tegen vuur en val. Kijk, hier staat zij!

Raffles overhandigde Brand het boek, die vol aandacht de afbeelding, waarop zijn aandacht was gevestigd, bekeek.

— Ja, ik vind dat zeker een mooie kast. Trouwens alle kasten, die er in staan, zijn mooi. Verduveld mooie illustraties, hé?

— Ja, schitterend. Eigenlijk te mooi, want al weet ik, dat de fabrikant zijn kasten heel mooi aflevert, toch halen ze het niet bij de afbeeldingen.

— Toch zijn het cliché's naar foto's!

— Nu ja, dat weet ik ook wel, maar ik denk dat de clichémaker, wanneer hij de foto's heeft gereproduceerd, het koper van de cliché's een speciale bewerking laat ondergaan, waardoor ze die mooie, zachte, gelijkmatige tint krijgen.

— Neen, Edward, zoo gaat het niet. Ik ben vroeger in de gelegenheid geweest het maken van cliché's van dichtbij te zien, zoodat ik toe-vallig weet, hoe het gaat.

— Zeg Charles, dan moet je me dat eens heel gauw vertellen, want je weet, ik wil graag van alles op de hoogte zijn en het heeft me al lang op de lippen gelegen je daarnaar eens te vragen.

— O, met genoegen, het is eigenlijk heel eenvoudig. Als een fabrikant een kast van een zeker type gereed heeft en zij keurig geschilderd en gelakt in het voorraad-magazijn staat, dan wordt de fotograaf geroepen, die er onder de gunstige belichting een opname van maakt. Deze opname krijgt de clichémaker, maar vóór dat deze opname fotografisch op de koperen plaat wordt gebracht, krijgt eerst de retoucheur haar in handen. Deze maakt alle oneffenheden, die zich op de foto mochten bevinden door middel van een fijne verfspuit glad. De glim-lichtjes worden met een weinig dekverf op een fijn penseel, nog wat opgehaald, kortom de foto wordt met alle mogelijke moderne hulpmiddelen tot een zoo fraai mogelijk plaatje gemaakt, dat wanneer het uit zijn handen komt, onmiddellijk fotografisch op een koperen plaat wordt gebracht, waarna het met ijzerchloride of salpeterzuur, al naar gelang men de foto op

koper of zink heeft overgebracht, wordt uitgeëst.

— Dank je wel, Charles, voor je zeer duidelijke uiteenzetting, — zei Raffles, terwijl hij lachend een kleine buiging maakte voor zijn vriend, — dus, als ik het goed heb begrepen, wordt de toch reeds mooie foto nog mooier gemaakt.

— Precies!

— Maar dan zijn die afbeeldingen niet te vertrouwen, want dan is het geen fotografie meer.

— Streng doorgeredeneerd heb je gelijk, maar bij brandkasten en dergelijke zaken komt het er niet zoo erg op aan, omdat het alleen de fraaiheid en gelijkmatigheid van het uiterlijk betreft. Alleen wanneer de retoucheur er dingen in ging teekenen, die niet bestaan, dan zou het...

— Ja, Charles, alles goed en wel, maar ik blijf volhouden, het is, nadat het uit handen van een retoucheur komt, geen fotografie meer.

— Daar heb je gelijk in, Edward, maar voor mij weegt dat niet zoo zwaar, omdat een ongetoucheerde foto ook niet altijd in staat is de werkelijkheid precies weer te geven.

— Hé? wat vertel je me nou? Ik heb altijd gemeend, dat het een der grootste verdiensten der fotografie is, dat zij niet liegen kan, zoodat wanneer wij een opname van het een of ander in handen hebben, wij ons daarvan een goede voorstelling, die met de werkelijkheid overeenstemt, te kunnen maken.

— Nu Edward, gewoonlijk is dat ook wel het geval, maar toch zou ik je voorbeelden kunnen laten zien, waaruit de waarheid van hetgeen ik je zoeven zeide, heel duidelijk blijkt. Vooral is dit het geval, wanneer behalve het hoofdmotief nog andere voorwerpen op de foto staan. Eigenlijk is in dat opzicht geen enkele foto te vertrouwen.

— Dat moet je me toch eens wat nader uitleggen, Charles, want je praat me nu toch wel wat te geleerd.

— Neen, Edward, dat is toch werkelijk niet het geval. Alles hangt af van de lens, waarmee de foto wordt gemaakt, of beter gezegd van het brandpunt van de lens.

— Ik luister, Charles, of ben je bang me te vervelen? Is het soms droog, geleerd?

— O neen, volstrekt niet, Edward. Ik zou eerder zeggen het tegendeel. Vooral als je belang in zaken stelt.

— Wie zou daar nu geen belang in stellen: Vooruit met de geit!

— Luister dan. Veronderstel, ik moet een huis opnemen met vier verdiepingen en een

groot hek er om heen, dat nogal op eenigen afstand er van staat.

Maar ik deze foto met een lens met lang brandpunt, dat wil zeggen met een brandpunt, dat bijvoorbeeld tweemaal zoo lang is als het diagonaal van de fotografische plaat, dan krijg ik een foto, die op iedereen een volkomen natuurlijken indruk zal maken. Het hek voor het huis zal niet grooter lijken ten opzichte van het huis, dan het ook werkelijk is. Tien tegen één echter, zal ik met een dergelijke lens het hooge huis niet in zijn geheel op de plaat kunnen krijgen. Misschien niet verder dan de tweede, hoogstens de derde verdieping. Om het er toch op te krijgen, moet ik verder achteruit gaan, maar dan zou het kunnen gebeuren, dat het huis te klein wordt.

Om het huis er nu toch in zijn geheel op te krijgen, zou ik, zonder verder achteruit te behoeven gaan, een lens moeten gebruiken met korter brandpunt. Als ik, bijvoorbeeld, een lens neem, die een brandpunt heeft, dat even lang is als de kortste zijde der plaat, dan slaag ik daarin zeker.

Maar nu doet zich een ander euvel voor. De perspectivische verhoudingen gaan er onder lijden. Het hek voor het huis, bijvoorbeeld, zal voor het oog geheel abnormale afmetingen krijgen en veel grooter ten opzichte van het huis schijnen.

— Maar Charles, viel Raffles hierop in, nu je me dat allemaal zoo vertelt, zou ik er aan gaan twifelen of ik wel ooit naar een foto de werkelijkheid zou kunnen beoordeelen.

— Strikt genomen is dat ook zoo, Edward, maar in normale gevallen behoef je er niet bang voor te zijn. Alleen wanneer men er op uit zou zijn om een zekere zaak valsch voor te spiegelen, dan zou je er op die manier leelijk in kunnen loopen.

— Juist, zei Raffles, die met zijn helder brein onmiddellijk conclusies trok, juist, dus voor de wet zou men niet met een foto als overtuigingsmiddel moeten aankomen.

— Neen, althans niet met een enkelvoudige foto.

— Een enkelvoudige foto? Waar praat je nu weer van? Zijn er dan nog andere dan enkelvoudige foto's? Elke foto is toch enkelvoudig?

— Ja zeker. Elke foto is enkelvoudig, maar wij kunnen ook meer dan één foto van hetzelfde voorwerp maken en aan de hand daarvan is het mogelijk een zuivere weergeving van de werkelijkheid te krijgen.

— Charles, je maakt me razend nieuwsgierig. Ik wist niet de de fotografie nog zooveel geheimen voor me had. Ik vind je uitleggingen machtig interessant en als het jou niet ver-

veelt te doceeren, mij verveelt het luisteren volstrekt niet. En ik beloof je, dat je een dankbaar leerling aan me zult hebben. Maar laten we eerst nog een kop thee nemen, je krijgt anders een droge keel van al dat gebabbel.

Er werd nog een kop thee gedronken, waarna Brand met zijn uitleggingen voort ging.

— Kijk, Edward, het beste en eenvoudigste middel om een absoluut betrouwbare foto te verkrijgen is een opname te maken met een stereocamera. Je weet wel, een camera met twee lenzen naast elkaar.

Er moeten daarbij eenige voorzorgsmaatregelen in acht worden genomen, die echter heel eenvoudig zijn. In de eerste plaats moeten die twee lenzen precies aan elkaar gelijk zijn, ten tweede moet je de gemaakte foto later bekijken in een kastje met twee lenzen, die hetzelfde brandpunt hebben. Doe je dat, dan zie je de werkelijkheid voor je, behalve dan natuurlijk de kleur.

— Dat is me alles volkomen duidelijk, Charles, zei Raffles, die aandachtig geluisterd had, het eenige wat ik niet begrijp is, dat je twee foto's naast elkaar nodig hebt. Me dunkt, je kunt net zoo goed de foto tweemaal afdrukken en die twee plaatjes naast elkaar opplakken.

— Neen, Edward, dat zou niet helpen. Er moet verschil tusschen de beide foto's zijn.

— Dat verschil zal toch niet groot zijn, want als ik me niet vergis, zijn de stereocamera's waarover je zoeven sprak, toch niet veel grooter dan een gewone camera met één lens.

— Gelijk heb je, Edward, ze zijn meestal niet grooter, vaak zelfs kleiner dan een gewone camera. Dat komt er dan ook niets op aan. Als men alleen maar zorgt, dat de lenzen net zoo ver van elkaar afstaan als de menschelijke oogen. Dat is ongeveer 65 millimeter.

— Ik kan me niet voorstellen, dat een zoo klein verschil in staat zou zijn twee foto's te maken, die een merkbaar verschil opleveren.

— Toch is dat zoo, Edward, maar wacht.... ik kan je met bewijzen overtuigen; ik heb op mijn kamer eenige stereo-opnamen en zal die, met den stereoscoop, even gaan halen.

Brand ging de kamer uit en liet Raffles aan zijn overpeinzingen over.

Na enkele minuten kwam hij terug met een pakje opgeplakte foto's en een kastje van mahoniehout, waarin twee lenzen waren aangebracht.

Hij schoof een der foto's in een daarvoor bestemde gleuf en gaf den kijker toen aan Raffles, die het instrument voor zijn oogen plaatste.

Eenige minuten bleef hij in aanschouwing verdiept. Daarna haalde hij de foto er uit en

bekeek de twee deelbeelden met het bloote oog.

Brand boog zich over hem heen en wees hem op enkele verschilpunten.

— Ja Charles, zei Raffles lachend, ik zie de verschillen wel, maar die zijn zoo uiterst gering, dat ik me niet kan voorstellen, dat die verschillen de oorzaak zijn, dat ik het beeld net zoo zie als ik het in de natuur waarneem.

— Toch is dat zoo, Edward en het is zelfs een wet, dat die afstand niet veel grooter dan 65 millimeter mag zijn, daar anders de natuurgetrouwheid verloren gaat. Om een voorbeeld te nemen: Wanneer we een opname zouden maken met een camera, waarvan de lenzen 90 millimeter van elkaar staan, dan moeten we het resulterende fotobeeld in een stereoscoop bekijken, waarvan de lenzen 65 millimeter van elkaar staan, want onze oogen staan nooit veel meer dan dien afstand van elkaar. Hierdoor komt het, dat het opgenomen voorwerp ons toeschijnt veel kleiner te zijn dan in werkelijkheid en ook veel dichterbij. Kijk maar hier...

Met papier en potlood verduidelijkte hij hetgeen hij had gezegd, zoodat Raffles nu volkomen begreep, wat Brand bedoelde.

Ten oervloede liet Brand hem nog een opname zien, die hij gemaakt had vanuit den „Sperwer”, de wonderbaarlijke vliegmaschine, die een uitvinding van Raffles was.

— Deze opname, zoo legde hij daarbij uit, heb ik genomen met een lensafstand van 80 meter.

— Tachtig meter, hoe kan dat nu, Charles? riep Raffles uit. Mijn hemel, wat moet je dan een reusachtige camera hebben gehad. Ik heb daar nooit iets van gemerkt.

Brand begon te lachen.

— Neen, dat begrijp ik, Edward en je zult ze ook nooit zien, omdat ze niet bestaat. Ik heb die opname gemaakt met een gewone stereocamera, waarvan de lenzen ook niet meer dan 65 millimeter van elkaar afstaan, maar ik heb de voorzorg genomen de lenzen één seconde na elkaar op te zetten en daar de „Sperwer” zowat 500 K.M. per uur aflegt, is dat in één seconde zowat tachtig meter, zoodat ik in de twee beeldhelften van de foto een verschil kreeg van tachtig meter. Toen ik de opname maakte, vlogen we juist op driehonderd meter hoogte boven Londen en wel vlak boven de Tower. En kijk nu eens door den stereoscoop hoe veel dichterbij het gebouw voor onze oogen lijkt te staan, maar óók hoeveel kleiner. Het is net een fort waarmede de kinderen spelen.

Terwijl Brand stond te redeneeren, had Raffles het toestel voor zijn oogen geplaatst en zei, toen hij het eindelijk teruggaf:

— Je hebt gelijk, Charles. Ik ben je zeer dankbaar, dat je me dat allemaal hebt verteld, want ik heb er zoo'n voorgevoel van, dat me die wetenschap vandaag of morgen nog eens te pas zal komen.

Hoewel Raffles dit zei, zonder er bij na te denken, verwachtte hij toch niet dat dit „vandaag of morgen” bijna letterlijk in vervulling zou gaan.

HOOFDSTUK II.

DE ONTDEKKING VAN HET LIJK.

Kort na dit gesprek gingen de vrienden aan tafel. In Londen was hun gewoonte de maaltijden in de restauratie-zalen van de Windsor-club, waarvan John Raffles in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, vice-president was te gebruiken, maar hier op Guernsey bestond een dergelijke inrichting niet. Trouwens, al had de club hier een filiaal gehad, dan nog was het zeer onwaarschijnlijk geweest, dat zij daarheen waren gegaan, daar Raffles en ook Brand er een vermaak in schepten, zich in deze nieuwe woning thuis te maken en er het leven te leiden van den Engelschen landeigenaar.

Zij dineerden dus thuis. De schotels, die klaar gemaakt waren door den beroemden Italiaanschen kok, die sedert een paar jaar tot het personeel van Raffles behoorde, waren verrukkelijk en de vrienden, die beiden over een gezonden eetlust beschikten, lieten het zich goed smaken.

Zij zaten nog aan het dessert, toen de telefoon ging.

Dit was een eenigszins vreemd verschijnsel; in de eerste plaats omdat zij nog pas kort op het eiland woonden en dus nog niet veel kennissen gemaakt hadden en ten tweede vanwege het uur. Om dezen tijd toch kon men veronder-

stellen, dat bijna iedereen aan tafel zat.

Brand begaf zich naar het toestel, nam den hoorn van den haak en meldde zich met het gebruikelijke „halo!”

— O ja, met Sir William Knox! U spreekt met Dixon, secretaris van Graaf Palmhurst!

— Wat zegt u? Een vreeselijke ontdekking? In uw huis?

— Ongetwijfeld, Sir William, ik zal de tijding direct aan den graaf doorgeven, we komen zoo spoedig mogelijk.

— Wat is er aan de hand, Charles? — vroeg Raffles, terwijl hij zijn vriend, die met een eenigszins ontsteld gelaat den hoorn op het telefoontoestel had gelegd en de tafel naderde, aankeek. — Wat is er aan de hand? Toch geen ongeluk gebeurd?

— Ja Edward, wat er precies gebeurd is, weet ik niet, maar aangezien Sir William, dien wij beiden als een kalm man kennen, zelf aan de telefoon was en ik aan zijn stem kon hooren, dat hij zenuwachtig was, vrees ik, dat er iets ernstigs is gebeurd. Hij smeekte me haast je te vragen om direct te komen.

— Nu, dan moesten we meteen maar gaan ook, vind je niet, Charles? Het treft nog al, dat we juist klaar zijn. Wil je James even waarschuwen? Laat hij maar met den dichten wagen komen, de avondlucht zal vrij koud zijn.

Binnen enkele minuten waren beide vrienden reisvaardig; terwijl zij zich gereed maakten, had Henderson een groote auto voorgeleden, zoodat zij direct konden instappen.

— Naar Rockingham-House, James! — gelastte Raffles zijn chauffeur.

Binnen tien minuten hadden zij het doel van hun tocht bereikt. De zon was reeds eenigen tijd onder, maar het was een heldere Octoberavond en bij het licht der sterren waren de omtrekken van Rockingham-House nog tamelijk duidelijk waar te nemen, daar het een wit gepleisterd landhuis was.

Ook Sir William Knox woonde nog niet lang op Guernsey. Hij was weduwnaar en daar zijn dochter het vorige jaar zwaar ziek was geweest, had de dokter hem aangeraden tot herstel van haar steeds wankelbare gezondheid het eens met verandering van lucht te probeeren.

Hij had daarom Rockingham-House, een wel wat weidsche naam voor een betrekkelijk klein en eenvoudig landhuis, van de eigenares gehuurd voor den tijd van een jaar, om daarna weer naar Londen terug te gaan.

Met het oog op de kleine en weinig aristocratische bevolking van het eiland hadden de

twee edellieden elkaar tamelijk spoedig ontdekt en het voornemen bestond van weerszijden om enkele avonden per week aan het kaart- en schaakspel te wijden.

Tot dusver was hiervan nog niets gekomen om de eenvoudige maar afdoende reden, dat Sir William nog niet geheel en al op orde was.

Wel was de rechtervleugel van het gebouw klaar. Daar stonden de meubelen, die hij had meegebracht uit Londen, maar de linkervleugel was nog in denzelfden toestand als waarin men de kamers had gevonden. Deze zouden later in orde worden gebracht.

Toen de limousine van Raffles voor de groote, witte deur van Rockingham-House stilstond, werd deze reeds geopend, nog vóór men gelegenheid had gehad om aan den koperen bel te trekken. Een bewijs, dat de komst van Raffles met ongeduld werd tegemoet gezien.

Het was Sir William Knox zelf, die voor portier speelde. Hij was een typische vertegenwoordiger van den typischen Engelschen adel. Hij was niet te groot van stuk, maar door zijn slankheid leek hij grooter dan hij was. Hij had spierwit haar dat keurig in het midden was gescheiden en een spierwitten goed verzorgden knevel. Zijn grijs costuum zat hem onberispelijk aan het lichaam en zijn geheele voorkomen was vertrouwen inboezemend.

Nu echter was van zijn gewone kalmte weinig over. Hij zag zeer bleek leek opgewonden en ging zijn gasten een paar stappen tegemoet.

Raffles drukte de hem toegestoken hand, welk voorbeeld Brand volgde.

Toen zij in de marmeren vestibule stonden, nadat de voordeur was dicht gevallen, wendde Sir William zich tot Raffles met wien hij onder den naam Graaf Palmhurst had kennis gemaakt.

— Ik ben u zeer dankbaar graaf, dat u onmiddellijk gevolg hebt gegeven aan mijn verzoek. Ik hoop, dat u het mij niet kwalijk neemt, maar ik ben een oud man en bevind mij op het oogenblik in een lastig parket.

— Geen excuses, Sir William, wat ik u verzoeken mag. Zeg gerust waarmede wij u van dienst kunnen zijn.

Sir William Knox opende een deur rechts, welke naar zijn particuliere werkkamer leidde en liet de heeren plaats nemen.

Hij drukte op een belknop en gelastte den verschijnenden buttler sigaren, sigaretten, whisky en sodawater te brengen. Eerst toen de man dit alles gebracht had en weer vertrokken was, begon hij hun de reden van zijn verzoek mede te deelen.

Deze reden was inderdaad vreemd en zeker

in staat geweest om zelfs een veel jonger man dan Knox een schok te geven.

Wat was er namelijk gebeurd?

Toen Sir William het huis had betrokken en bezig was zich met behulp van een aantal dienstboden een weinig te installeren, teneinde spoedig over een paar gezellige kamers te kunnen beschikken, was er een verschil op de meterkaart van de elektrische geleiding ontdekt en daar dit verschil nog al aanzienlijk was, had hij onmiddellijk verondersteld, dat er door een of andere oorzaak ergens contact was ontstaan, waardoor veel elektrische energie was verspild en die natuurlijk op den meter werd geregistreerd. Daar hij vreesde, dat, wanneer het euvel niet terstond werd verholpen, zich dit later ten zijne nadeele nog vaak zou herhalen, had hij hiervan bericht gestuurd naar de centrale, die hierop geantwoord had met het zenden van twee werklieden, die tot taak hadden de geleiding door het geheele huis, dat eenige maanden had leeg gestaan, te onderzoeken.

Juist voordat hun taak was geëindigd, hadden zij nog even de hoofdbuis moeten controleren en daartoe in de achterste kamer van de suite aan den linkerkant van het huis een paar planken weggebroken in den vloer.

Tot hun groote ontsteltenis hadden zij vlak bij de hoofdbuis het nog geheel gave lijk gevonden van een jonge vrouw. Het lijk vertoonde, ofschoon het blijkbaar toch reeds geruimen tijd in het gat onder den vloer had gelegen, niet het geringste teken van bederf, het was geheel gekleed, den mantel nog aan, den hoed nog op het hoofd. Het gelaat, de handen en ook de kleeren waren stoffig en vuil, maar daar onmiddellijk was geconstateerd, dat zich geen teekens van geweld op het lichaam vertoonden, althans zoo ver als dit bij een vluchtig onderzoek had kunnen worden geconstateerd, was men van oordeel, dat dit stof en vuil er wel op had kunnen komen, terwijl het daar zoo geruimen tijd onder den vloer had gelegen.

Aldus luidde het verhaal van Sir William Knox, hetgeen hij met een eenigszins bevende stem had gedaan.

Raffles had zijn gastheer kalm laten vertellen, zonder hem ook maar met een enkel woord in de rede te vallen. Toen hij zag, dat hij alles verteld had wat hij wist, nam Raffles het woord.

— Als ik u goed heb begrepen, Sir William, is het lijk nog niet vervoerd?

— Neen, nog niet. Het bevindt zich nog precies op dezelfde plek. Ik weet wel, dat ik uit achting voor de doode het lijk een meer

waardige plaats had behooren te geven, maar eerlijk gezegd, ben ik een weinig in de war en daar ik ook met het oog op de gezondheidstoestand van mijn dochter er gaarne zoo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan wil geven, meende ik, dat ik eerst uw zeer gewaardeerd oordeel moest afwachten, alvorens iets te doen, wat mij misschien later tot een verwijt zou kunnen worden gemaakt.

— Heel goed, Sir William, — hernam Raffles — we moeten natuurlijk de politie waarschuwen, daar kunnen we niet buiten, maar met uw goedvinden zal ik mij wel met de regeling belasten, zoodat u er zoo weinig mogelijk last mede hebt.

Vóór we de politie echter in huis halen, zou ik graag even polshoogte willen nemen. Zonder mij zelve te willen prijzen, mag ik gerust zeggen, dat ik wel eenige ondervinding heb in crimineele zaken, zoodat het zijn nut kan hebben, als ik de zaak ook eens onderzoek. Vooral ook, omdat ik veronderstel, dat we aan de politie van het eiland niet veel zullen hebben. Ik bedoel hiermede niets onaangenaams, maar omdat er hier niet dikwijls ernstige gevallen voorkomen, heeft men weinig ondervinding en zou het kunnen gebeuren, dat men voorname punten over het hoofd zag.

Waar bevindt zich het lichaam?

— Onder den vloer van de achterkamer. De planken zijn er weer over heen gelegd, maar niet vast gespijkerd. U wilt mij wel excuseren, dat ik niet mee ga. Ik heb het lijk vanmiddag natuurlijk gezien en dat heeft mij nog al geschokt, ik...

— O, verontschuldigt u niet, Sir William, ik kan mij uw toestand zeer goed indenken. Mijn vriend en ik zullen wel alleen even gaan kijken. Waar kunnen wij u vinden, als we u noodig hebben?

— Hier in dit vertrek. Ik ga even naar mijn dochter kijken en kom daarna hier terug.

— Heel goed, Sir William.

Met deze woorden gingen de beide vrienden het vertrek uit, een tegenovergelegen vertrek binnen en sloten de deur achter zich dicht. Zij moesten echter de deur weer openen, daar zij nog geen licht konden maken, aangezien de leiding in de beide vertrekken was weggenomen.

Bij het onzekere licht van de gang echter konden zij toch gemakkelijk de bewuste plek vinden en vonden dan ook werkelijk het lijk van een jonge vrouw.

Raffles en Brand onderzochten met geoefende hand het lijk, maar ook zij konden geen teekenen van geweld ontdekken. Nadat zij het weer in de oorspronkelijke houding hadden ge-

legd, schoven zij de planken er overheen en onderwierpen het vertrek en ook de aangrenzende kamer, die op straat uitzag, aan een onderzoek.

Zij vonden niets bijzonders. Alles scheen in den oorspronkelijken toestand gebleven te zijn. Er was niets verdacht, niets dat er op wees, dat hier een moord had plaats gevonden.

De kamer waarin het lijk lag, bevatte eenige meubelen. Aan den linkerwand stond een klein buffet, waarop twee koperen kandelaars, waarin nog stukken kaars staken; aan den tegenovergestelden wand naast den schoorsteen stond een verrijdbare theetafel, waarop een groote, nikkelen bouilloir. Er hingen zware wollen gordijnen voor de ramen, die op den tuin uitzagen.

De voorkamer bevatte geen meubelen; alleen hingen voor de ramen eveneens gordijnen, die er echter niet voorgeschoven waren.

Aan den buitenkant bevonden zich zware luiken voor de ramen van dit vertrek, hetgeen viel op te maken uit het feit, dat twee ronde gaten, op een afstand van 60 à 70 centimeter van elkaar verwijderd duidelijk zichtbaar waren, doordat het licht van een in de nabijheid staande straatlantaarn er door viel.

Brand maakte de opmerking, dat het als twee vurige oogen waren, die het vertrek ononderbroken binnengluurden.

Raffles, aan wiens oog niets ontsnapte, keek even door de gaten en kon waarnemen, dat de twee vensters van dit vertrek op het kleine, eenigszins verwilderde voortuintje uitkeken. Toen hij zich van de ramen verwijderde om het vertrek uit te gaan, gleed hij uit, doordat hij op iets trapte, dat op den vloer lag.

Hij bukte en raapte een voorwerp op, dat er in de halve schemering, zooals Brand opmerkte, als een kort potlood uitzag.

Raffles bekeek het even en stak het toen in zijn zak.

Nu gingen de twee vrienden het particuliere vertrek van Sir William weer binnen, waar zij dezen heer al op hen vonden wachten.

— En, graaf, hebt ge alles zoo gevonden als ik het u gezegd had? vroeg Sir William op een toon, waaruit bleek, dat de tegenwoordigheid van Raffles en zijn vriend hem al zeer veel had gekalmeerd.

— Volkomen, Sir William, uw verhaal heeft aan duidelijkheid niets te wenschen overgelaten. Mag ik u eenige vragen stellen?

— Wel zeker!

— Dan zou ik graag in de eerste plaats willen weten van wien u dit huis hebt gehoord.

— Van Miss Elliot, Miss Mabel Elliot.

— Dus van een ongetrouwde dame?

— Ja, voor zoover ik weet. Dit huis is haar eigendom, maar daar zij veel op reis is en ook dikwijls in Londen woonde, heeft zij hier nimmer lang achtereen gewoond. Haar ouders zijn dood en zij heeft dit huis met hun geheele vermogen geërfd.

— Is het u bekend of zij vermogend is?

— Voor zoover ik weet, bezit zij een klein fortuin, zonder echter rijk genoemd te kunnen worden. Oorspronkelijk wilde zij mij het huis verkoopen, omdat zij van plan is hier niet weer terug te keeren.

— De meubelen, die zich in de suite hiernaast bevinden, hebt u die misschien van haar overgenomen?

— Ja, boven staan er nog eenige, maar die zal ik aan haar opsturen, zoodra zij er om vraagt.

— Mag ik die kamers ook eens zien?

— Met genoegen, graaf.

Sir William ging zijn gasten voor, de trap op en toonde hun twee vertrekken, die vlak boven de suite, beneden, gelegen waren. Deze kamers bevatten niets bijzonders. Er stonden een paar mooie antieke kastjes, een lamp met zijden kap en op een der schoorsteenmantels stond een cabinet-portret in zilveren lijstje.

Raffles nam het op en bekeek het portret.

— Zeker miss Mabel Elliot, niet waar? vroeg hij.

— Om u te dienen, graaf.

Raffles beschouwde het portret, dat door een bekwaam en kunstzinnig fotograaf was gemaakt, aandachtig. Het was het portret van een dame van omstreeks acht en twintig à dertig jaar, met zeer regelmatige trekken. Zonder nu bepaald mooi te zijn, was het gelaat zeer zeker sympathiek, terwijl de oogen een eenigszins droefgeestige uitdrukking hadden. Het donkere haar was in een eigenaardigen wrong opgemaakt, drie rollen boven elkaar, hetgeen haar zeer goed stond.

Toen Raffles het portret zoo lang had beschouwd tot hij het als het ware uit het hoofd kon nateekenen, nam hij het uit het lijstje en bekeek het aan de achterzijde.

Uit den naam en het adres van den fotograaf bleek, dat het portret in Parijs was gemaakt in December, dus bijna een jaar geleden.

— Nu, Sir William, zei Raffles, nadat hij alles goed bekeken had, ik dank u wel voor de moeite en geloof wel, dat ik hier nu klaar ben. Als u het goed vindt, kom ik morgen nog eens terug om de situatie van het huis op te nemen.

— En wat raadt u mij nu te doen? vroeg Sir William, wiens gelaat op het vernemen van deze woorden wederom eenigszins betrok.

— U behoeft niets te doen, Sir William. Ik

rijd, vóór ik naar huis ga, eerst naar de politie, om haar van een en ander in kennis te stellen. Ik denk dat men het lijk eerst zal willen fotografeeren en dat het daarna vervoerd zal worden. Ik zal er het oog op laten houden en u behoeft zich niets van een en ander aan te trekken. A propos, Sir William, dat is waar ook. Wat hebt u tegen de werklieden gezegd, die het lijk hebben gevonden?

— Ik heb hun gevraagd er niet over te spreken, vóór ik met u en de politie over hun vondst gesproken had. Ik denk wel, dat zij dit dan ook niet zullen hebben gedaan, want zij schenen er nog al over onder den indruk te zijn.

— Dat laat zich begrijpen, zei Raffles, waarop hij afscheid nam.

Hij zorgde er voor, dat de politie onmiddellijk de noodige maatregelen nam, gaf haar een zoo volledig mogelijk verslag van hetgeen hij gehoord had en verzocht Sir William Knox, voorloopig althans, met rust te laten.

Voor hij zich naar huis begaf, deed hij nog navraag in de omgeving van het huis, om te zien of hij niets bijzonders te weten kon komen, maar de uitslag was nihil. Tot dusverre was de zaak in een geheimzinnig duister gehuld.

De volgende ochtend echter zou groot nieuws brengen.

HOOFDSTUK III.

WAT TWEE MANNEN HADDEN GEZIEN.

Raffles en Brand zaten nog aan hun ontbijt den ochtend na hun bezoek aan Sir William, toen deze hen opbelde en verzocht zoo spoedig mogelijk bij hem te willen komen, daar hij belangrijk nieuws had.

De beide vrienden begaven zich dan ook zoo spoedig mogelijk naar Rockingham-House, welk huis, nu de herfstzon het bescheen, een zeer vriendelijken indruk maakte.

Sir William ontving hen erg opgewekt. Doordat het lijk uit zijn huis was vervoerd, was er een zware last van zijn ziel gewenteld en hij kon nu weer vroolijk praten en lachen. Hij toonde zich een ideale gastheer en maakte het zijn gasten zoo aangenaam mogelijk.

Hij ontving hen in hetzelfde vertrek als gisteren en liet wederom ververschingen binnen brengen. Toen de bediende de kamer weer uit was, begon hij hun het nieuws te vertellen.

Het bleek, dat de twee werklieden, die gisteren het lijk hadden gevonden, toch hun mond niet hadden kunnen houden. Zij hadden er met hun respectieve vrouwen over gesproken en wat dat zeggen wil, weet iedereen.

De vrouwen hadden er voor gezorgd, dat het vreeselijke nieuws zich als een loepend vuurtje

door het dorp verspreidde, hetgeen des te beter gelukte, daar het telkens onder het zegel van stipte geheimhouding werd medegedeeld.

Het nieuwtje kwam op deze wijze ook ter ooren van Mrs. Smith en Mrs. Blake, de eersame echtgenooten van twee brave, oppassende werklieden, die tamelijk dicht in de buurt van Rockingham-House woonden.

Zij vertelden het hun mannen en zooals het op iedereen, die het verhaal hoorde, een grooten indruk had gemaakt, zoo ook waren die er heelemaal door van streek.

Zoo erg zelfs, dat zij naar elkaar togingen om er over te spreken. Zij hadden hiervoor een bijzondere reden, spraken eenigen tijd met elkaar over het ontzettende nieuws en stapten toen, na kort beraad, naar het politie-bureau.

Zij vroegen den commissaris te spreken, maar deze, die natuurlijk niet kon vermoeden, welk belangrijk nieuws de mannen hem te vertellen zouden kunnen hebben, stuurde er den hoofdinspecteur op af.

Deze vernam toen van de beide mannen, dat zij ongeveer drie maanden geleden getuigen waren geweest van den moord, of ten minste

van het wegstoppen van het lijk onder den vloer.

Op een avond in de maand Juli waren zij door de laan gekomen, waarin Rockingham-House ligt. Zij kwamen daar elken avond, wanneer zij van hun werk kwamen, langs en hadden opgemerkt, dat het huis reeds sedert eenige weken ledig stond.

Toen zij bij het hek waren, zagen zij in het voortuintje een hun onbekenden man, die hen wenkte naderbij te komen.

Er was iets geheimzinnigs in het gedrag van den vreemdeling, die als heer gekleed was, maar dien zij, voor zoover zij konden nagaan, nog nooit op het eiland hadden ontmoet.

De man sprak geen woord, maar beduidde hen met gebaren door de gaten van het luik, dat de ramen afsloot, naar binnen te kijken. Zij deden dit, namen elk voor één der gaten plaats en onmiddellijk werd hun aandacht zoo zeer getrokken door hetgeen zij zagen, dat zij alles rondom zich heen er voor vergaten.

Toen zij keken hadden zij aanvankelijk niet goed begrepen wat zij zagen, maar toen hun oogen zich eenigszins aan het schemerachtige licht, dat in de kamers heerschte, hadden gewend, werd het hun duidelijk.

In het achterste der twee kamers zagen zij twee menschen staan, die zich over een groot pakket, een rol tapijt, of een bundel kleeren, (wat het precies geweest was, wisten zij op het oogenblik nog niet) hadden gebukt. Rechts stond de een, een man, links de tweede, een vrouw. Zij hadden de gelaatstrekken niet goed kunnen onderscheiden.

De man ging naar het midden van het vertrek en nam eenige planken uit den vloer weg, zoodat een gat ontstond. Daarna richtte hij zich weer op.

Op dat oogenblik werd het duister in het vertrek, maar het kon naar hun beider meening ook wel geweest zijn, dat zich een of ander persoon of voorwerp voor het luikgat, waar-doorheen zij keken, aan den binnenkant bevond. In elk geval bleef het slechts een paar seconden duister. Plotseling zagen zij het vertrek weer.

Een der personen, de vrouw, bevond zich nu dicht bij hun oogen, namelijk juist tusschen de scheiding der twee achter elkaar gelegen kamers. Zij konden de gelaatstrekken nu goed onderscheiden en beiden hadden in de vrouw onmiddellijk de eigenares van het huis, Miss Mabel Elliot herkend.

Zij stond daar onbeweeglijk, maar het volgende oogenblik werd het weer duister. Toen het weer licht werd, waren beide personen weer

in het achtervertrek en blijkbaar met hetzelfde werk bezig.

De man schoof met behulp van de vrouw het groote pak, dat op den grond lag, naar het gat, dat de man even te voren gemaakt had, door een paar planken weg te nemen en legde toen, zonder dat de vrouw daarbij hielp, het pak in het gat. Juist toen hij de planken weer op hun plaats wilde brengen, werd het weer duister. Toen zij weer konden zien, bevond zich wederom een der personen in het midden, juist op de plek, welke tusschen beide vertrekken was gelegen. Dit keer was het de man, zoodat zij die nu ook konden herkennen. Zij zagen beiden onmiddellijk, dat het de heer Turner was.

Daarna was het weer donker geworden. Zij hadden eenigen tijd gewacht, in de veronderstelling dat het licht weer zou opgaan, maar dit was niet het geval, zoodat zij tenslotte waren vertrokken.

De man, die hen gewenkt had hun oog voor het luikgat te brengen, was verdwenen en daar het bijna geheel donker was geworden, begrepen zij ook geen moeite meer te behoeven doen, om hem terug te vinden.

Hoewel het geheele geval hun wel vreemd was voorgekomen, hadden zij er zich toch niet zoo zeer over verontrust. Zij wisten, dat Miss Elliot en het echtpaar Turner, dat wat verder op woonde, op zeer goeden voet met elkaar stonden, zoodat zij er niets vreemds in hadden gezien, dat de heer Turner Miss Elliot bij een of ander werk behulpzaam was geweest.

Maar toch hadden zij met elkaar afgesproken er liever met niemand over te spreken. Maar toen zij nu gisteravond hoorden van het lijk, dat onder den vloer van het vertrek was gevonden, begrepen zij, dat het hun plicht was wel te spreken.

De hoofd-inspecteur, die de beide mannen goed kende als zeer oppassende lieden, die, zeldzaam feit, nimmer sterken drank gebruikten, twijfelde dan ook geen oogenblik aan de waarheid van hun verhaal en had hun verzocht te wachten, terwijl hij den commissaris verslag ging uitbrengen.

Men besloot de beide mannen met het lijk te confronteeren en onmiddellijk hadden zij het herkend als dat van Mevrouw Turner.

Met lofwaardigen ijver hadden de beide politiemannen onmiddellijk de noodige maatregelen genomen, hadden getelegrafeerd naar Scotland Yard te Londen, waar men nog dienzelfden nacht er toe overging Miss Elliot en den heer Turner onder verdenking van moord te arresteren.

Beide verdachten bevonden zich reeds in

hechtenis, terwijl de instructie tegen hen geopend was.

Het laatste bericht was, dat beiden ontkenden iets met de zaak uitstaande te hebben.

Bij nadere informatie was Sir William gebleken, dat hun ontkening hun weinig zou geven, daar er tusschen Miss Elliot en den heer Turner reeds bij leven van mevrouw Turner een verhouding bestond. Deze verhouding was weliswaar voor het oog zeer onschuldig, daar het echtpaar Turner in eendracht met elkaar leefde, en zij altijd in elkaars gezelschap werden gezien, ook bij bezoeken, die bij Miss Elliot op Rockingham-House werden afgelegd, maar dit alles nam toch niet weg, dat het een publiek geheim was, dat de heer Turner Miss Elliot lief had.

Niettegenstaande dit feit verwaarloosde hij echter zijn vrouw volstrekt niet; niet alleen was hij goed voor haar, zooals het een rechtgeaard echtgenoot past, maar hij toonde dit op ondubbelzinnige wijze door op uitstekende wijze voor haar toekomst te zorgen voor het geval dat hij mocht komen te overlijden.

Hoewel het echtpaar geen kinderen had en Turner niet van fortuin was ontbloot, had hij toch een hooge levensverzekering afgesloten, waarvan de baten bij zijn sterven geheel voor zijn vrouw zouden zijn, terwijl het ook bekend was, dat hij in zijn zaken voor haar gezorgd had.

Hij exploiteerde met Goffrey Blackburn als vennoot een paar bioscoop-theaters in Londen, waarmede hij goede zaken maakte. Hij was met zijn compagnon overeengekomen, dat, wanneer

hij kwam te overlijden alle rechten op zijn vrouw zouden overgaan en dat alleen, wanneer beiden zouden gestorven zijn, alle rechten Blackburn zouden ten deel vallen. Zij waren gelijkgerechtigden wat de winst betreft, zoodat Blackburn daar natuurlijk niets tegen kon hebben.

Trouwens Blackburn had dezelfde condities gemaakt voor zichzelf en zijn verloofde, de bekende Amerikaansche filmster Gaby Poelsdki, een actrice van Roemeensche afkomst.

— U ziet dus, — aldus besloot Sir William zijn verhaal, dat de zaak voor Miss Elliot er niet gunstig voor staat en voor den heer Turner evenmin. Al hun ontkennen zal hun niet veel geven, daar die twee mannen Blake en Smith hen beiden onder zeer verdachte omstandigheden in het huis hebben bezig gezien, terwijl er bovendien nog de verhouding is tusschen hen beiden, om hun zaak te verzwaren.

— Ja, ik moet eerlijk bekennen, dat ik er zoo op het oog ook niet veel heil voor hen in zie, verklaarde Raffles, ofschoon het er bij mij maar niet in wil, dat de dame, wier portret ik boven heb gezien, een moordnares of althans de handlangster bij een moord zou zijn. Ik heb verstand van misdadigers en haar gelaat is niet dat van een moordnares, ofschoon, ik moet het eerlijk bekennen, er uitzonderingen bestaan en zij bovendien onder den invloed van Turner kan hebben gehandeld.

Nadat de drie heeren de zaak nog eens van alle kanten hadden bekeken en besproken, namen Raffles en Brand afscheid van hun gastheer.

HOOFDSTUK IV.

EEN BEZOEK AAN DE VERDACHTEN.

— Weet je wat mij het meest van de heele geschiedenis treft, Charles, vroeg Raffles aan zijn vriend, toen zij thuis waren gekomen en op hun gemak voor het helder brandende houtvuur in den grooten haard van de bibliotheekkamer waren gezeten, weet je wat mij het meest treft?

— En dat is?

— Nu, dat in deze kwestie die schobbejak Goffrey Blackburn is betrokken en nog wel als heel onschuldig bijpersoon. Het zou mij meer aangestaan hebben en ik zou het ook logischer hebben gevonden, als hij bij de zaak betrokken was geweest als schuldige hoofdpersoon.

— Zoo, is de vent zoo'n schobbejak?

— Ja, ik heb naar hem geïnformeerd en wat

ik te weten ben gekomen, heeft mij, terwijl ik toch waarlijk voor geen klein geruchtje vervaard ben, de haren te berge doen rijzen. Zoolwel in zaken als op moreel gebied heeft hij geen geweten en zijn verloofde Gaby Poesaldki is even erg als hij. Het moet een prachtstel zijn. Hij verdient geld als water en zij ook en toch steken zij diep in de schulden vanwege het immoreele en schandelijke weelderige leven dat zij leiden. Neen, ik moet niet lang aan dien kerel denken, als ik niet uit mijn humeur wil raken. Het mooiste van de grap is, dat ik me juist voorgenomen had hem eens een bezoek te brengen en hem met geweld datgene af te nemen, wat hij mij op mijn schriftelijk verzoek geweigerd heeft. Je weet wel die bijdrage voor het Children Hospital Fonds. Ik moet daar toch nog eens ernstig over denken.

— Als ik jou was, zou ik daarmee nog maar even wachten, Edward.

— Waarom?

— Wel, je zegt zelf, dat hij steeds in schulden zit, zoodat het wel zou kunnen, dat je werkelijk niets bij hem vond, wat de moeite waard is.

— En zou je denken, dat het later weer wel de moeite waard is?

— Ja natuurlijk. Zooals je zoeven hebt gehoord, gaan bij den dood van Turner alle rechten uit hun compagnieschap voortvloeiende op hem over, daar Turner's vrouw overleden is en wanneer hij schuldig bevonden wordt aan moord, dan wacht hem de strop....

— Alle duivels!

— Wat is er, Edward, je doet me schrikken!

— Ik schrik zelf ook, Charles, en nog wel door jouw eigen conclusie. Je brengt me daar op eens op een verschrikkelijke gedachte. Als die Blackburn eens de hand in het spel had.

— Maar Edward, dat bedoelde ik eigenlijk niet. Smith en Blake hebben Miss Elliot en Turner duidelijk herkend, toen zij drie maanden geleden in dat huis bezig waren hun slachtoffer te verstoppjen.

— Alles goed en wel, Charles, maar toch... ik ga vanmiddag even naar Londen om te zien of ik niet wat meer te weten kan komen.

— Wat zou je te weten kunnen komen? Mij dunkt we weten alles.

— Ja, wat ik precies te weten kan komen, vermoed ik zelf niet, maar hier zitten toekijken, werkeloos, terwijl met bijna wiskundige zekerheid de strop om den hals van beide verdachten hoe langer hoe meer wordt dichtgetrokken, dat zou ik niet uithouden. Bovendien, al zou ik maar iets meer te weten komen omtrent de motieven van hun daad. Want die zijn voor mij nog volkomen duister.

— Wat is je dan duister?

— Nu, in de eerste plaats, waarom verbergen zij het lijk onder den vloer van een huis, dat zij kort daarna gaan verhuren, dus met groote kans op ontdekking?

Ten tweede: Waarom hebben zij bij hun werk niet de voorzorg genomen om de luikgaten dicht te stoppen of er de gordijnen voor te schuiven? Jij hebt toch zelf de opmerking gemaakt, dat het net was, toen wij in het duistere vertrek stonden, alsof die twee gaten twee vurige oogen waren, die het vertrek onafgebroken binnengluurden, zoodat zij ze toch ook moeten hebben opgemerkt.

Ten derde: Wie is de geheimzinnige man, die Blake en Smith naar het venster heeft gelokt? En waarom heeft hij zelf ook niet voor een der gaten plaats genomen om te kijken. Wist hij soms al wat er zou gebeuren? En waarom is hij zoo geheimzinnig verdwenen? Charles, ik houd het hier niet langer uit. Ik moet en zal naar Londen. Ik moet antwoord hebben op al die geheimzinnige vragen. Er is iets, dat mij zegt, dat hier een duivelsch complot is gesmeed om twee fatsoenlijke menschen van een schandelijke misdaad te beschuldigen en dat zal ik trachten te voorkomen. Hoe, dat weet ik nog niet. We zullen wel zien. Je gaat toch met me mee?

— Dat spreekt van zelf. Ik hoop, dat ik je van nut kan zijn.

Daar Raffles over een eigen zeewaardig jacht „de Stormvogel” beschikte, behoefde hij niet op een der booten, die den geregelden dienst tusschen het eiland en Engeland onderhielden, te wachten, doch kon hij op reis gaan, wanneer hij dit verkoos.

Nog dienzelfden middag waren de beide vrienden weder te Londen en begaven zich naar de Windsor-Club om daar te dineeren.

Daarna begaf Raffles zich naar eenige autoriteiten voor de noodige papieren, welke hem toegang tot de gevangenis zouden verleen, waar de twee verdachten waren opgesloten. Als Lid van het Hoogerhuis, in zijn kwaliteit van Lord Aberdeen, kostte hem dit geringe moeite.

Den volgenden ochtend was hij reeds vroeg op pad. Brand had eenige boodschappen in de City te doen, zoodat zij bij de poort van de gevangenis afscheid van elkaar namen en de afspraak maakten, dat zij des middags om twee uur in de Windsor-Club zouden gaan lunchen en elkaar daar treffen.

Brand was precies op tijd, maar Raffles liet op zich wachten. Eindelijk tegen half drie kwam hij aanzetten.

Het was onmiddellijk aan het gelaat van Raffles te zien, dat deze zaken had vernomen, die hem stof tot nadenken hadden gegeven,

want de grijze oogen schitterden met een metalen glans en een diepe, verticale rimpel had zich tusschen de oogen geplooid.

Toch begroette hij zijn vriend met opgewektheid, waaruit deze afleidde, dat het nieuws dat deze vernomen had, wel ernstig kon wezen, maar toch niet absoluut ongunstig behoefde te zijn.

Dit was dan ook inderdaad zoo.

Het eerst was Raffles naar Turner gegaan, in wien hij een zeer bedaard, kalm man had aangetroffen. De gevangene was zelf nog ten hoogste verbaasd over hetgeen er voorgevallen was. De geruchten, die er omtrent zijn verhouding met Miss Elliot hadden geloopt, ontkende hij volstrekt niet, maar hij zeide, dat, hoewel hij zich op buitengewone wijze tot de jonge vrouw had aangetrokken gevoeld, het nimmer in hem was opgekomen een of andere nauwere relatie met haar aan te knopen. Zij droegen elkaar een buitengewone vriendschap toe en daar bleef het bij. In den loop der jaren was zijn eigen huwelijk een desillusie gebleken; zij kwamen op geestelijk gebied totaal niet met elkaar overeen, maar beiden stonden te hoog, dat zij er ook maar een oogenblik aan hadden gedacht, te scheiden, daar hiervoor eigenlijk geen geldige reden bestond. Turner bleek een man te zijn van hoog moreel begrip, want toen hij, nu ongeveer drie maanden geleden, zich door zijn vrouw had verlaten gezien, had hij alle mogelijke moeite gedaan om haar weer voor zich te winnen. Aanvankelijk verkeerde hij in totale onzekerheid omtrent de motieven van haar verdwijning, maar hoe langer hij er over nadacht, hoe meer hij tot de overtuiging kwam, dat zij was heengegaan om hem vrij te maken, opdat hij de ingeving van zijn hart kon volgen en Miss Elliot huwen. Hij wilde dit offer echter niet en hij was met Miss Elliot overeengekomen, dat zij afscheid van elkaar zouden nemen, om elkaar slechts dan weer te zien, wanneer zijn vrouw teruggekeerd zou zijn. Hij had daarop in verschillende Engelsche en buitenlandsche dagbladen geadverteerd, maar hij had nimmer iets van haar gehoord. Hetgeen niet te verwonderen is, na hetgeen er gebeurd is, had hij er met een meewarig lachje bijgevoegd. Hij had het verschrikkelijk gevonden, dat zijn vrouw zoo ellendig aan haar einde was gekomen en beschouwde haar wreeden dood en het feit, dat men hem van moord betichtte, als een soort straf voor een genegenheid, die hij niet had mogen koesteren. Zijn geheele verhaal getuigde van een zeer hoog staande moraal. Hij wist nog niet om welke reden men hem van moord op zijn vrouw had beschuldigd en dacht dat alles op een misver-

stand zou blijken te berusten, dat wel gauw opgehelderd zou worden. Men had hem een voorloopig verhoor afgenomen en hem gevraagd waar hij zich den 3den, 4den en 5den Juli bevonden had, zoodat hij daaruit opmaakte, dat dit ongeveer de datum van den moord moest zijn. Daar hij zeer eenzaam leefde en bijna nooit bezoeken aflegde, kon hij geen getuigen aanvoeren, die konden verklaren, dat hij een dier avonden in hun gezelschap was geweest. Hij zelf verkeerde in het onzekere over de plaats waar hij toen was geweest en waarmede hij zich bezig had gehouden, zoodat zijn alibi dan ook niet als vaststaand werd beschouwd. Vermoedens omtrent een en ander had hij niet. Nóch hij nóch zijn vrouw hadden veel vrienden, maar voor zoover hij wist, ook geen vijanden. Ook het motief van den moord ontging hem ten eenenmale.

— Dus je bent, wat Turner aangaat, niet veel wijzer geworden? — meende Brand te moeten opmerken.

— Veel nieuws heb ik in ieder geval niet gehoord, Charles, antwoordde Raffles, alleen ben ik nog versterkt in mijn idee, dat de man absoluut onschuldig is. Let eens op mijn woorden. Die man is geen misdadiger, of ik heb geen karakterkennis meer.

Ook uit den mond van Miss Elliot heb ik niets vernomen, dat mij een stap verder heeft kunnen brengen. Ook zij leefde teruggetrokken en was in den aanvang van Juli nog te Parijs, waar zij eenmaal met Turner had gesproken naar aanleiding van de geheimzinnige verdwijning van zijn vrouw. Ook haar alibi stond zeer zwak en werd blijkbaar als waardeeloos beschouwd.

Maar toch, Charles, ben ik door mijn bezoek aan haar, iets te weten gekomen, dat mij de zekerheid heeft gegeven, dat zij in ieder geval niet bij den moord betrokken kan zijn. Weliswaar is mij nog veel duister, maar wat ik te weten ben gekomen is toch op zichzelf een zeer belangrijk feit. Luister.

Toen ik vanochtend in bijzijn van de gevangene werd gebracht, herkende ik haar niet direct, ofschoon ik mij haar portret nog zeer goed herinnerde. Maar toen ik haar een tijdje had laten praten en haar op mijn gemak had kunnen opnemen, zag ik in eens wat de oorzaak daarvan was. Zij droeg het haar geheel anders dan vroeger. Zij had nu zoogenaamd bobbed hair. Je weet wel, kort afgeknipt en met een band om het voorhoofd. Ik moet zeggen dat het haar zeer goed stond maar toch had het de eigenaardige bekoring, die van het gelaat uitging op het portret in Rockingham-House weggenomen.

Nadat ik zekerheid had gekregen, dat dit de oorzaak was waarom ik haar niet dadelijk had herkend, vroeg ik haar er naar. Niet waarom zij het had gedaan, want, ach, daar zal wel de een of andere vrouwelijke ijdelheid bij in het spel zijn geweest, maar ik vroeg haar waar en wanneer zij het haar had laten afknippen. Het antwoord, dat ik kreeg gaf mij een schok.

Gedurende de tweede helft van Mei was het te Parijs zeer warm geweest en toen had zij, gehoor gevend aan een plotselinge impuls, het lange haar, dat haar bij de heerschende warmte hinderde, laten afknippen.

Ik vroeg haar nog of zij dien tijd ook op Guernsey in haar huis was geweest, waarop zij ontkennend antwoordde.

Ook stelde ik de vraag of zij, indien dit noodig mocht zijn, zou kunnen bewijzen, dat het haar reeds in Mei was afgeknipt. Zij dacht eenigen tijd na en gaf toen ten antwoord, dat het eenige bewijs, dat zij voor de waarheid van haar mededeeling kon bijbrengen, gelegen was in het feit, dat zij zich eenige dagen later in Parijs had laten fotografeeren.

Op mijn verzoek heeft zij mij toen het adres

van den Parijschen fotograaf gegeven. Ik heb al uitvoerig naar hem geseind.

— En is dat alles wat je te weten bent gekomen?

— Ja, dat is alles, maar ik ben er hoogst tevreden over. Ik heb een idee in mij voelen ontwaken, dat zoo stout is, dat ik er zelf van ben geschrokken en dat ik je daarom ook liever nog niet wil vertellen, om je er niet tegen in te nemen. Maar om dat idee uit te werken heb ik jouw hulp zeker noodig en ik hoop, dat je me die niet zult onthouden.

Brand zei niets, maar stak zijn vriend over de tafel zijn hand toe, die hartelijk gedrukt werd.

— En nu, Charles, zei Raffles, die buitengewoon goed in zijn humeur scheen, zullen we eerst voor den inwendigen mensch zorgen en daarna zoo spoedig mogelijk naar Guernsey teruggaan, want voorloopig is het terrein onzer werkzaamheden weer daarheen verplaatst.

Zij lieten zich de voortreffelijke lunch goed smaken en begaven zich toen naar Southampton, waar Henderson met de „Stormvogel” in de haven gereed lag, om de beide vrienden weer naar het eiland terug te brengen.

HOOFDSTUK V.

ONDERZOEKINGEN MET SENSATIONEELE UITSLAG.

Toen Raffles en Brand dien avond wederom in hun werkvertrek van Hauteville-House voor den brandenden haard waren gezeten, toonde eerstgenoemde de copie van het telegram, dat hij aan den Parijschen fotograaf had gezonden,

aan zijn vriend.

— Ik hoop nu maar, zei Raffles, dat de aangeboren hoffelijkheid van den Franschman jegens het zwakke geslacht, ook bij den fotograaf te vinden is. Zooals je ziet, ben ik met opzet

zeer uitvoerig geweest en heb ik hem te kennen gegeven, dat het van zijn vlugheid van handelen grootendeels zal afhangen, of hier het leven van een vrouw, die valsch beschuldigd is, kan worden gered.

— Ja, dat heb ik gemerkt, zei Brand en ik ben van oordeel, dat je geen Franschman behoeft te zijn om direct aan zoo'n verzoek gevolg te geven. Dat zou iedereen doen.

— Alles goed en wel, Charles, maar we kennen allen toch den Franschen aard. Het zijn beste menschen, maar dikwijls onvergeeflijk slordig, zoodat ze, hoewel ze met de beste voornemens zijn beziel, toch iets totaal kunnen vergeten. Enfin, laten we hopen, dat onze man een uitzondering op den regel is.

Zeg Charles, wil je nu misschien even drie brieven schrijven; een naar Blake en een naar Smith, om hen te verzoeken morgenochtend zoo vroeg mogelijk hier te komen, daar ik hun het een en ander heb te vragen naar aanleiding van hetgeen zij in Juli door de luikgaten van Rockingham-House hebben gezien? De derde brief is voor hun patroon, om te vragen of hij hun morgenochtend vrijaf wil geven. Hier is zijn adres!

En terwijl Brand de brieven even tikte, verdiepte Raffles zich in zijn gedachten en maakte nu en dan korte aantekeningen in zijn notitieboekje.

Nadat Henderson met de brieven ter bezorging was weggegaan, begaven de beide vrienden zich naar hun respectieve kamers.

Reeds om acht uur den volgenden ochtend, meldden de beide mannen zich aan. Het bleken zeer fatsoenlijke lieden te zijn, die een absoluut betrouwbaren indruk op Raffles maakten, hetgeen Brand als een gunstig teeken beschouwde, want zijn vriend vergistte zich in dat opzicht zelden of nooit.

Terwijl hij de beide mannen op hun gemak zette, door op vroolijke, vriendelijke wijze wat met hen te praten, gaf hij Henderson last met de auto voor te komen. Vervolgens belde hij Sir William Knox op en verzocht hem met de beide mannen te mogen komen, om een onderzoek ter plaatse in te stellen.

Smith en Blake gevoelden zich zeer gewichtig, nu zij zoo in de fraaie limousine van den graaf mochten plaats nemen, en daarbij zo vriendelijk werden behandeld. Zij waren niet in het minst verlegen en gaven met vrijmoedigheid antwoord op de hun gestelde vragen.

Toen zij bij Rockingham-House aankwamen verzocht Raffles hen even te willen wachten, daar hij iets aan Sir William had te vragen.

Op zijn verzoek stond deze hem toe een en

ander in huis te verrichten, wat voor zijn onderzoek noodig mocht blijken.

Raffles ging naar binnen, haalde allereerst het portret van Miss Elliot, dat op de bovenkamer op den schoorsteenmantel stond, uit het lijstje en stak het in zijn zak. Daarna ging hij naar beneden en schoof in het vertrek, waar het lijk was gevonden, de gordijnen voor de ramen. Daar de luiken van de voorkamer zich nog voor de ramen bevonden, heerschte in beide vertrekken een bijna volkomen duisternis. Vervolgens stak hij de kaarsen, die zich nog in de kandelaars op het buffet bevonden, aan.

Nadat hij dit gedaan had, begaf hij zich naar buiten en voegde zich bij het wachtende drielal.

— Zeg me nu eens, aldus wendde hij zich tot Blake, voor welk gat ge op dien bewusten avond in Juli het oog hebt gehouden? Voor het rechter of het linker?

Blake wees naar het rechtergat.

— Gaat daar dan nu nog eens voorstaan en zeg me of de kamer er precies zoo uitziet als toen, natuurlijk met dit verschil, dat er thans niemand in de kamers is.

De man deed wat hem gezegd was en Raffles ging naast hem staan.

— Is alles hetzelfde? vroeg hij, nadat Blake zoowat een minuut door het gat had gekeken.

— Ja en neen, mijnheer de graaf, antwoordde de man. Alles is precies zooals ik het dien avond zag, alleen zag ik toen geen kaarsen branden en nu wel.

— En waar kwam het licht dan vandaan? vroeg Raffles.

— Dat weet ik niet, mijnheer. Het was wel hetzelfde soort licht. Een beetje flauw en geel getint, maar de kaarsen zag ik niet, trouwens ik zag van het buffet niets en nu zie ik het duidelijk. En ja... hé, dat is vreemd. Ik zag toen ook nog een soort theetafel aan den anderen wand staan met een nikkelen theepot of zoo iets er op en daar zie ik nu niets van. Neen, er schijnt wat verplaatst te zijn.

— Dank je wel, Blake, je antwoord is heel duidelijk. Je bent natuurlijk absoluut zeker van hetgeen je zegt, nietwaar? Anders zou ik liever hebben, dat je me niets vertelde, want zooals je wel begrijpt, hangt er van jullie antwoorden te veel af.

— Ja zeker, mijnheer de graaf, ik ben daar absoluut zeker van. Ik zou niet graag iets willen zeggen, als ik het niet zeker wist. Ik vind het al erg genoeg om zoo tegen Miss Elliot te moeten getuigen, want ik heb haar altijd een heel vriendelijke vrouw gevonden, maar ik mag niet liegen, niet waar?

— Neen, zeker niet, de waarheid bovenal, maar ik kan je wel in zooverre geruststellen, dat naar mijn oordeel de waarheid juist in het voordeel van Miss Elliot zal zijn. En nu moet ik je nog even mee naar huis nemen, voor ik je kan laten gaan. Je moet even wachten tot ik met je vriend Smith klaar ben, want dien moet ik ook nog het een en ander vragen.

Blake ging naar Smith en zond deze naar Raffles, die voor de ramen was blijven staan.

Raffles stelde hem precies dezelfde vragen.

— Ziet de kamer er net zoo uit, als toen je er dien avond van den vijfden Juli door keek?

Smit keek een paar seconden en antwoordde toen:

— Ja mijnheer de graaf, precies zoo.... ik bedoel, neen, niet precies zoo....

— Maar vriend, Smith, zei Raffles lachend, wat moet ik nu van zoo'n antwoord denken? Eerst zeg je ja, dan vlak er boven op neen. Daar kan niemand uit wijs worden. Denk er vooral om, dat je heel nauwkeurig moet zijn in je antwoorden, want er hangt veel van af.

— Zeker, mijnheer de graaf, — zei Smith, een weinig bedremmeld, — dat begrijp ik volkomen, maar u moet me niet kwalijk nemen, dat ik eerst ja zei, de kamer lijkt op het eerste gezicht precies zoo, maar nu zie ik toch iets, wat ik toen niet zag.

— Wat dan, vriend Smith?

— Wel mijnheer, ik zie een stuk van een kast, het lijkt wel een buffet, waarop een kaars staat te branden en ik heb aan dien kant van den muur toen niets gezien. Daarentegen zie ik nu maar een klein stukje van de theetafel aan den anderen wand, terwijl ik die op dien avond heelemaal zag en ook een nikkelen kan er op. De theetafel is bepaald verschoven.

— Ja, vriend Smith, dat zou wel kunnen. Je bent er nu heel zeker van, dat je je niet vergist?

Smith keek nog eens wel een minuut achtereen door het linkergat, waar doorheen hij dien avond ook had gekeken en kwam toen tot de slotsom, dat hij er absoluut zeker van was, dat de plaats van de meubelen geheel veranderd was.

— Dank je wel, hoor, — zei Raffles nu, — ik ga nog even naar binnen en kom dan met jullie mee naar Hauteville-House. Ga maar vast in de auto en wacht daar even op me.

Terwijl Brand met de beide mannen plaats nam in de auto, richtte Raffles nogmaals het woord tot Sir William om hem te vragen of hij er zeker van was, dat in de vertrekken niets veranderd was, nadat hij het huis betrokken had.

Sir William kon hem die verzekering geven,

waarover Raffles zeer verblijd scheen te zijn.

Een minuut later reed hij met de anderen naar zijn woning terug.

Daar gekomen, vroeg hij Gaston direct naar de post.

Behalve eenige brieven was er ook een klein pakket uit Parijs, hetgeen Raffles een zeventienendend kreet ontlokte.

Hij maakte het open, las het korte briefje, dat er in zat even door en opende vervolgens een enveloppe, die een portret bleek te bevatten.

Nadat hij het een paar minuten achtereen had bekeken, haalde hij het portret, dat hij een half uur geleden uit het zilveren lijstje, dat op den schoorsteenmantel in Rockingham-House stond, genomen had, uit zijn zak en vergeleek beide portretten. Toen wenkte hij Blake.

— Kijk eens, beste Blake, zeide hij, — vertel me nu eens precies hoe Miss Elliot er dien avond uitzag, toen je haar tusschen de openstaande schuifdeuren van de suite zag staan. Zag ze er zóó uit of zóó?

Blake wees onmiddellijk op het portret, dat Raffles zooeven uit het lijstje had genomen.

— Dat is Miss Elliot, mijnheer de graaf en zoo zag ze er dien avond ook uit. Precies zoo. Zij keek denzelfden kant uit. Kom eens hier Smith. Vind jij ook niet dat Miss Elliot er net zoo uitzag als op dit portret?

Smith naderde, keek heel lang, want hij was waarschijnlijk bang geworden om een overhaast antwoord te geven, dat later blijken zou onjuist te zijn, maar gaf toen toch als zijn vaststaande meening te kennen, dat zij er zoo had uitgezien.

— Is dat andere portret ook van Miss Elliot, mijnheer de graaf? — waagde Blake te vragen. Ik vind, dat zij daar in het geheel niet op lijkt. O, wacht, nu zie ik het. Op dat portret zijn haar haren afgeknipt. Zoo heb ik haar nog nooit gezien.

— Dat weet je zeker, hè vriend Blake? vroeg Raffles.

— O jé ja, mijnheer de graaf, heel zeker, want ik vind dat haar leelijk en ik zou het meker herinneren als ik haar zoo gezien had.

— En jij vriend Smith? vroeg Raffles, wat denk jij er van?

— Net zooals Blake, mijnheer de graaf, met dat korte haar heb ik haar nog nooit gezien.

— Mooi zoo, zei Raffles, die met die woorden erg in zijn schik scheen te zijn, en vertel me nu nog eens precies den datum, waarop je door de luikgaten hebt gekeken.

Nu kwam Smith naar voren en antwoordde:

— Den vijfden Juli, mijnheer de graaf, het was op een Zaterdagavond.

— Hoe weet je dat zoo precies? vroeg Raffles.

— Omdat den volgenden dag mijn vrouw jarig was en ik alle moeite had, om hetgeen ik gezien had dien dag niet te vertellen aan mijn broers en zwagers, die mijn vrouw kwamen feliciteeren, maar ik had met Blake afgesproken er onzen mond maar over te houden en ik heb het dan ook niet gedaan.

— Nu, ik dank jullie beiden wel voor jullie duidelijke antwoorden en ik kan je wel vast de verzekering geven, dat naar mijn meening Miss Elliot onschuldig is en dat ik, als ik dat bewijzen kan, dat voor een klein deel te danken heb aan jullie heldere en duidelijke antwoorden. Jullie kunt nu wel gaan, maar loop even met Gaston mee naar de keuken, daar heb ik het een en ander voor jullie klaar laten zetten.

— Jawel, mijnheer de graaf, zei Blake, die het woord voor beiden voerde, jawel mijnheer de graaf, maar als ik u vragen mag, wat moet ik de politie antwoorden?

— De waarheid vriend Blake, de waarheid en niets anders dan de waarheid. Het is zelfs heel goed mogelijk, dat ik voorloopig niet bewijzen kan, hetgeen ik vermoed en dat de zaak voor het gerechtshof komt. In dat geval zullen jullie als voornaamste getuigen worden opgeroepen en ook dan niets anders dan de waarheid. Hebben jullie dat goed begrepen?

— Jawel, mijnheer de graaf, antwoordden beiden en verlieten buigend het vertrek.

— Zeg, Edward, zei Brand, nadat de beide mannen zich verwijderd hadden, je moet me nu toch eens even wat vertellen, want om je de waarheid te zeggen, begrijp ik van het heele geval geen steek. Ik meen te hebben gezien, dat hetgeen de mannen je vertelden, erg in je smaak viel en ik heb ook wel zoo'n klein vermoeden, dat het met de data niet zuiver is, maar het rechte begrijp ik er nog niet van. Heb je al een vermoeden?

— Neen, Charles, dat heb ik tot mijn spijt nog niet, maar ik weet wel bijna zeker, dat in ieder geval Miss Elliot niet bij het geval betrokken is. Kijk maar.

Raffles stelde nu de beide portretten van de jonge vrouw naast elkaar op zijn lessenaar, zoodat beide vrienden ze tegelijkertijd konden zien.

— Vind jij er ook geen reusachtig onderscheid tusschen? vroeg Raffles.

— Ongetwijfeld, antwoordde Brand. Het toeval wil, dat het model zich in dezelfde houding heeft laten fotografeeren, maar als dat niet het geval was geweest, zou ik er heusch aan hebben getwijfeld of we haar, al zijnde dezelfde, zouden hebben herkend. En toch als je weer

goed kijkt, hebben kin, neus en mond precies denzelfden vorm. Wat een andere haardracht een vrouw toch ontzettend kan veranderen. Het is haast ongelooflijk!

— Ja, dat vind ik ook, Charles. Daarom is het gelukkig, dat we de bewijzen in handen hebben. Kijk eens hier!

Raffles haalde nu het begeleidende briefje van den Parijschen fotograaf te voorschijn en liet het Brand lezen.

— Zie je wel, het staat er duidelijk:

„Hiermede verklaar ik, ondergeteekende, „Charles Furnelle, dat Miss Elliot zich bij „mij op het atelier op den 2den Juni van dit „jaar heeft laten fotografeeren, ten bewijze „waarvan ik het gemaakte portret hierbij „inluit. Ondergeteekende is bereid dit zoo „noodig onder eede te bevestigen.

— Dat is een prachtig document, Charles. De beide mannen hebben positief verklaard, dat Miss Elliot er uitzag als op het eerste portret, dat ik zoo juist uit het lijstje heb gehaald, dat in haar eigen huis stond, terwijl zij op dien datum er zoo niet kan hebben uitgezien. Zij zouden dat hebben moeten opmerken.

— Alles goed en wel, Edward, maar zij hebben het toch gezien.

— Zeker, maar nu breng ik hun eigenaardige verklaring in verband met hetgeen ik vroeger al gezegd heb.

In de eerste plaats waarom hebben de zogenoemde moordenaars er niet voor gezorgd het lijk op doelmatiger wijze te verbergen of er zich van te ontdoen en ten tweede, waarom hebben zij, als zij geen ander middel wisten, niet de voorzorg genomen om de luikgaten te sluiten of de gordijnen voor de ramen te schuiven. Nog erger, waar komt die man vandaan, die hun er op opmerkzaam maakt, dat zich in die vertrekken een drama afspeelt?

Dit alles wijst er op alsof het er op aangelegd was, dat het door iemand zou worden gezien, die het later zou kunnen getuigen.

— Dat ben ik met je eens, maar Blake en Smith hebben dan toch maar gezien, dat Miss Elliot en Turner in het vertrek bezig waren en zooals jij toch ook hebt gehoord, zijn ze in hun verklaringen op dat punt zeer positief.

— Ja, Charles en dat is maar gelukkig ook, want als ze dat niet waren, zou ik het heel wat moeilijker vinden.

— Wat moeilijker vinden?

— Wel te bewijzen, dat zij het slachtoffer geweest zijn van een gezichtsbedrog.

— Zou je denken, dat hetgeen zij gezien hebben, niet gebeurd is?

— Zeker, maar niet door de verdachten.

— Wacht eens, nu ga ik zien waar je heen

wilt. Je veronderstelt dat hier eenvoudig een comédie is op gevoerd, waarbij de comedianten zich hebben vermomd als Miss Elliot en Turner. Ja, dat zou kunnen, maar dat zal je moeilijk kunnen bewijzen.

— Nu, misschien zou me dat toch wel gelukt zijn, maar nu ben ik van een andere opinie.

— Wat denk je dan nu?

— Dat zal ik je zeggen. Eerst dacht ik ook, dat acteurs een ontzettend drama hadden opgevoerd, maar nu ben ik van oordeel, dat het een gezichtsbedrog betreft, dat niet alleen de personen, maar ook de kamers betreft.

— De kamers?

— Ja, de kamers! Luister eens goed. Nog niet zoo lang geleden heb je me een duidelijke verklaring gegeven van het stereoscopisch verschijnsel en onder andere gezegd, dat de verschillende standplaats van onze oogen, die ongeveer 65 millimeter van elkaar zijn verwijderd, in staat is een zóó groot verschil teweeg te brengen, dat daaruit het plastieke beeld, dat wij in den stereoscoop kunnen bewonderen, resulteert. Welnu, toen ik die twee gaten in het luik zag, die niet 65 millimeter, maar evenveel centimeter van elkaar verwijderd zijn, dacht ik er aan, dat het verschil tusschen twee personen, die elk voor een gat hadden plaats genomen, te zien zouden krijgen, tamelijk groot moest zijn.

Ik heb daarvan dan ook hedenavond de bevestiging gekregen. Want Blake, die door het rechtergat had gekeken, zag het buffet met de twee brandende kaarsen, die er op stonden zeer duidelijk, terwijl hij niets van de theetafel zag. Smith daarentegen, die door het linkergat keek, zag van het buffet maar de helft, en dus ook maar één kaars, terwijl hij aan den anderen wand maar een klein stuk van de theetafel zag. Dat klopte dus volkomen met jouw theorie. Je ziet dus, dat ik een goed leerling ben geweest.

— Ja, Edward, dat ben je ook, ik sta er paf van.

— Dank je voor je compliment, Charles maar nu moet je nog eens even verder luisteren, want het vreemde komt nog. Het vervelende van de geschiedenis is, dat ik hetzelfde ook niet begrijp, want zoo op het oog lijkt het

onmogelijk... maar laat ik me zelf niet vooruit loopen. Luister. Hetgeen de beide mannen hebben gezien op den vijfdien Juli klopt volstrekt niet met hetgeen zij vanavond hebben gezien. Beiden beweren, dat zij geen kaarsen hebben zien branden, ofschoon de verlichtingswijze blijkbaar hetzelfde is geweest. Verder hebben zij geen van tweeën ook maar een stukje van het buffet gezien en wel de theetafel aan den anderen wand, waarvan er een nu maar een klein stukje heeft gezien en de ander heelemaal niets. Je zou geneigd zijn te denken, dat ze het vertrek averechts verkeerd hebben gezien.

Begrijp je wat ik bedoel? vroeg Raffles aan Brand, die het betoog niet goed scheen te hebben gevolgd.

— Jawel, ik begrijp wel waar je op doelt, maar...

— Wacht, zei Raffles, ik zal het voor je uitteekenen.

Terwijl hij dit zeide, haalde hij uit een der laden van zijn lessenaar een vel papier en zocht in zijn zakken naar een potlood. Uit zijn vestzak haalde hij dit laatste te voorschijn, tenminste dat dacht hij, maar toen hij wilde gaan teekenen, merkte hij dat het geen potlood was. Hij kon er niet mede schrijven. Hij bekeek het voorwerp wat naderbij en bleef enkele oogenblikken in gedachten verdiept staan.

— Wat heb je daar, Edward? vroeg Brand.

Raffles overhandigde hem het voorwerp.

— Dat is een stuk koolspits, zei Brand.

— Ja, dat heb ik ook gezien, hernam Raffles, maar ik begrijp niet hoe dat in mijn zak komt.

— Ik wel, zei Brand hierop, is dat niet het ding, waarover je in de kamer op Rockingham-House bent uitgegleden, toen...

Brand zweeg plotseling, want hij zag, dat Raffles bleek werd. Doodsbleek.

Hij zag hoe zijn grijze oogen met een harden metaalglans glinsterden en hoe hij als een steenen beeld een paar seconden voor zich uit bleef staren.

Toen wendde Raffles zich om en siste tusschen de tanden Brand toe:

— Alle duivels uit de hel! Nu geloof ik dat ik er achter ben.

HOOFDSTUK VI.

HET RAADSEL OPGELOST.

— Ik moet eerlijk bekennen, dat je me nieuwsgierig hebt gemaakt, Edward, zei Brand, want ik kan nog maar geen verband zien tusschen datgene wat de mannen hebben gezien en het stuk koolspits, dat je in je zak hebt gevonden.

— Neen, zoo op het oog zit daar ook niet veel verband in, maar ik zal het je uitleggen. Je herinnert je natuurlijk wel wat de beide mannen ons hebben verklaart.

Beiden hebben zij op den avond van den vijfden Juli precies hetzelfde gezien en laten we dat nu eens nagaan.

In de eerste plaats dienen we in het oog te houden, dat juist op het oogenblik, dat zij door die luikgaten begonnen te gluren, het drama een aanvang nam. Dat is op zijn minst genomen zeer zonderling.

Ten tweede zagen zij een man en een vrouw in de achterkamer bezig met een geheimzinnig werk. Zij konden de gelaatstrekken van beiden niet onderscheiden en zouden dus ook nooit hebben kunnen getuigen, dat het Miss Elliot en Turner waren geweest, die zij hadden gezien, indien zoowel de man als de vrouw niet naderbij waren gekomen. Dit deden zij dan ook, maar hoe? Eerst de vrouw. Zij ging echter niet, zooals men zou kunnen verwachten naar het midden tusschen de twee kamers, neen, het werd donker, geen van beide toeschouwers door de luikgaten zagen iets. Toen het weer licht werd, stond Miss Elliot onbeweeglijk tusschen de twee kamers in en deed... niets. Het was precies alsof zij haar gelaat aan mogelijke spionnen had willen laten zien. Alsof ze wou zeggen: bekijk me nu maar eens goed, dan kan je later getuigen, dat je me gezien hebt.

Met den man ging het dito, dito. Na een poosje werd het weer donker en toen zij weer konden zien, stond Turner op dezelfde plek als waar even tevoren Miss Elliot had gestaan, ook alsof hij zich even van dichtbij wilde laten

zien.

Dit alles duidt, naar mijn overtuiging, op een weloverlegd plan. Gelukkig, dat zij, die het plan hebben bedacht, een fout hebben begaan, een fout, die zij niet hebben kunnen voorkomen, omdat zij niet wisten, dat Miss Elliot een paar weken tevoren haar haren had laten afknippen.

Nu zou dit alles nog het werk kunnen geweest zijn van twee handige tooneelspelers, die zich daar in huis hadden verkleed en geschminkt, maar ik weet nu bijna zeker, dat zij het niet hebben gedaan, tenminste niet op dien avond. Het was ook wel wat riskant, want zij konden toch immers niet weten hoe lang zij daar hadden moeten blijven. Zij wisten toch niet vooruit, wanneer er twee lieden tegelijk langs het huis zouden komen. En zij moesten er twee tegelijk hebben, omdat die dan later als getuigen zouden kunnen optreden, en elkaar op geen enkel punt tegen zouden spreken.

Verder zou het ook kunnen gebeuren, dat die twee mannen, nadat zij die geheimzinnige werkzaamheden hadden gezien, verslag waren gaen uitbrengen bij de politie. In dat geval zouden zij zich in alle haast hebben moeten verkleeden en afschminken en zich moeten verwijderen op gevaar af, dat zij anders zouden ontdekt zijn.

Raffles zweeg even en van die gelegenheid maakte Brand gebruik om te zeggen dat hij nog niet begreep waar zijn vriend naar toe wilde.

— Zoo aanstonds zal het je duidelijk worden, Charles, zei Raffles, nog even geduld.

We gaan nu de stoute veronderstelling uit, dat er dien avond in Rockingham-House geen lijk onder den vloer is verstopt. Maar wel weten we zeker, dat twee personen het hebben gezien. Hoe kan dat?

Zooals je je zult herinneren, heb ik er al over gesproken, dat het zeer waarschijnlijk gezichtsbedrog is geweest en dat de beide man-

nen daarvan het slachtoffer zijn geworden.

Laten we nu eens aannemen, dat dit inderdaad het geval is geweest. In dat geval moeten we uitmaken wat dat gezichtsbedrog is geweest.

Bij die veronderstelling hebben we één hulp en die is gelegen in het feit, dat de mannen, die de kamer van een verschillend standpunt hebben bekeken, want de luikgaten staan ruim een halve meter van elkaar, niettegenstaande dat toch hetzelfde hebben gezien.

Nu redeneer ik zoo: Wanneer wij beiden op een halven meter afstand van elkaar, maar overigens op één lijn naar een schilderij kijken, zien wij absoluut hetzelfde, omdat we niet naar een natuurvoorwerp kijken, maar naar een afbeelding daarvan. We gaan nu weer een veronderstelling maken en wel deze: de beide mannen hebben niet twee werkelijke, bestaande menschen gezien, maar een afbeelding er van en ook van de kamer. Deze afbeelding was beweeglijk, waaruit volgt. . . .

Brand liet Raffles den zin niet voleindigen. Met zijn linkerhand greep hij den rechterpols van zijn vriend en gaf zich met de rechterhand een klinkende klets tegen het voorhoofd.

— Uilskuiken, dat ik ben! Dat ik dat niet eerder heb begrepen? Ja natuurlijk, ik zie het als het ware voor mij gebeuren. De mannen hebben natuurlijk door de luikgaten gekeken naar een bioscoopvertooning.

— Juist Charles, dat is mijn vaste overtuiging. Alles wijst daar op. Dat telkenmale verduisteren van het vertrek bijvoorbeeld. Dat was noodig, omdat de vertoener dan een stilstaand projectiebeeld op het doek moest brengen en als hij dat gedaan had, zonder eerst het licht uit te draaien, zouden de toeschouwers het natuurlijk hebben bemerkt.

Ook is hierdoor verklaard waarom de beide mannen, ofschoon zij een halven meter van elkaar stonden, toch precies hetzelfde hebben gezien. Het eenige, dat mij nog twijfelachtig voorkomt is het feit, dat de mannen niet gezien hebben, dat zij tegen een projectiedoek aankeken, inplaats van in een werkelijke kamer.

— Dat moet je niet zeggen, Edward. Er bestaan projectiedoeken, die voorzien zijn van een zeer fijne kalklaag, zoodat de structuur van het linnen absoluut onzichtbaar blijft. Dan moet je niet vergeten, dat de mannen slechts met één oog hebben kunnen kijken. Het is een eigenaardig verschijnsel in de natuur, dat, wanneer wij met één oog naar een vlak voorwerp, bijvoorbeeld een schilderij of, zooals hier, naar een projectiebeeld kijken, dit voorwerp veel meer plastiek krijgt dan wanneer wij er met

twee oogen naar zien en als we dan verder aannemen, dat het projectiebeeld gekleurd is geweest, dan kan ik me zeker voorstellen, dat zelfs een veel meer ontwikkeld persoon er ingeloopt zou zijn en het trilbeeld voor de werkelijkheid zou hebben aangezien.

Wanneer wij ten slotte aannemen, dat er geprojecteerd is met de dunne koolspitsen waarvan jij een stuk in de kamer hebt gevonden en, me dunkt, dat kan niet anders dan daar afkomstig van zijn, want wie zou anders met booglicht in een woonvertrek hebben gewerkt, dan is het licht niet al te sterk geweest, want de sterke lampen, die in de moderne projectietoestellen van de groote bioscooptheaters worden gebruikt, hebben geen koolstaven. Alleen vraag ik me af welke eervergeten schurk het in zijn hoofd heeft gehaald op die weergalooze manier. . . .

— Wel, Charles, dat vraagstuk vind ik al heel eenvoudig op te lossen. Laten we eens nagaan wie het kan hebben gedaan. Het moet natuurlijk iemand geweest zijn, die er belang bij had, dat het schelmstuk uitkwam en dat het zou worden toegeschreven aan een ander, in dit geval aan Turner.

Heeft Turner vijanden? Te oordeelen naar de levenswijze van den eenvoudigen man, neen; vijanden zijn er dus niet. Blijft over iemand die op winstbejag uit is. Wie heeft er voordeel bij wanneer Turner dood is? Wie heeft er voordeel bij, wanneer mevrouw Turner dood is? Niemand. Maar wie heeft er voordeel bij wanneer beiden dood zijn?

— Je bedoelt natuurlijk Goffrey Blackburn? schreeuwde Brand bijna, daar hij zich bij het denkbeeld alleen reeds opwond.

— Ja, ik bedoel Blackburn. En ik verzeker je, dat ik me niet vergis. Alle feiten wijzen hem als het ware met den vinger aan.

Zijn contract met Turner geeft hem alle rechten, die uit hun zaak voortvloeien, als het echtpaar overleden is. Beiden zijn nog jong en gezond. Dus vermoorden. Allebei te vermoorden zou voor hem te gevaarlijk geweest zijn, want iedereen zou zich hebben afgevraagd, wie dat gedaan zou kunnen hebben. Als men consequent doorgeredeneerd had, zou al spoedig de verdenking op hem vallen. Dat kon dus niet. Wat ging hij nu doen? Met een duivelsche geslepenheid maakte hij gebruik van zijn wetschap, dat Turner Miss Elliot lief had.

Op welke manier hij dat gedaan heeft, weet ik nog niet, maar hij heeft mevrouw Turner in de een of andere hinderlaag weten te lokken en haar gedood.

Nu moest ook Turner er aan gelooven en wat was veiliger voor hem, dan als hij 't zoo kon

plooien, dat men den man voor den moorde- naar van zijn eigen vrouw aanzag, hem daarvoor veroordeelde en ophing? Het is duivelsch slim overlegd en dat de kerel absoluut geen geweten heeft, bewijst het feit, dat het hem zelfs niet kon schelen, als hij nog een derde slachtoffer maakte. Want Miss Elliot zou hetzelfde lot boven het hoofd hebben gehangen.

— Maar alles goed en wel, Edward, aldus nam Brand nu weder het woord, dit alles is mij en jou nu wel duidelijk, maar zou je denken, dat men onze uiteenzetting zal willen ac-

cepteeren. Zou je denken, dat een rechter, dat een jury de verdachten hierop zouden vrij spreken en Blackburn als den waren schuldige veroordeelen? Ik voor mij geloof dat niet.

— Neen, Charles, ook ik geloof dat niet en daarom zullen we nog eens moeten overleggen, hoe we zullen optreden met de grootst mogelijke kans op slagen. De eenige stukken van overtuiging, die wij hebben, zijn het stuk koolspits en de foto van den Parijschen fotograaf met diens begeleidenden brief.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK VII.

IN HET HOL VAN DEN LEEUW.

Nadat Raffles nog eenigen tijd met zijn vriend Brand over de zaak had gesproken, kwamen zij overeen, dat een poging moest worden gedaan om de film, die Blackburn had gemaakt, machtig te worden, teneinde die als stuk van overtuiging te kunnen toonen.

Met zijn gewone voortvarendheid verzuimde Raffles geen oogenblik. Hij waarschuwde Henderson en deelde hem mede, dat hij nog dienzelfden nacht naar Southampton wilde vertrekken. De reusachtige chauffeur, die zich altijd verheugde als zich iets voordeed, dat in strijd was met den gewonen gang van zaken, scheen ook dit een kolfje naar zijn hand te vinden en haastte zich naar de kleine haven, waar de „Stormvogel” gemeerd lag, om het vaartuig reisvaardig te maken.

Toen Raffles en Brand hem dan ook na een half uurtje volgden, was het fraaie, witte motorjacht geheel gereed om de reizigers te herbergen.

Terwijl Henderson met een verbluffend gemak, dank zij de electriche besturing, de boot

in zijn eentje navigeerde, zochten Raffles en Brand hun hut op, om nog een uurtje te rusten, want na het verstrijken van dien tijd zouden de lichten van Southampton reeds in het gezicht zijn. Het snelvarende jacht deed er een derde van den tijd over, die een gewone stoomboot zou noodig hebben gehad.

Het was pikdonker toen de twee vrienden den voet aan wal zetten. Zij droegen Henderson de zorg voor het jacht op, hetgeen aan den reus wel toevertrouwd was en gingen op zoek naar een garage, waar zij op dat uur van den nacht een auto zouden kunnen huren, teneinde zich naar Londen te begeven.

Het geluk was hen gunstig en na een aanzienlijken borg te hebben gestort, kreeg Raffles de beschikking over een grooten, open wagen, die, tot zijn vreugde, ook zeer snel was. Zij volgden den beroemden, reeds door de Noormannen aangelegden straatweg over Winchester en Croydon en kwamen precies half vier te Londen aan.

— Waar gaan we nu heen? vroeg Brand,

terwijl hij het stuurrad aan Raffles overgaf.

— We gaan naar Southwark, Charles, dus we behoeven de London Bridge niet over. Ik heb informaties ingewonnen. Het atelier van Blackburn ligt in Rodney road Newington. Hier is het adres.

Raffles gaf Brand een strookje papier, waar het adres op stond geschreven.

Met zekere hand stuurde Raffles de auto door de nog verlaten straten, tot hij in Southwark kwam, waar hij bij de eerste de beste garage stil hield om den wagen te stallen.

Zij vervolgden hun weg verder te voet en kwamen weldra voor het groote gebouw, dat de filmateliers van Blackburn, Turner & Cie, huisvestte.

Zonder de opmerkzaamheid van den dienstdoenden politie-agent te trekken, bekeek Raffles den gevel eens en zei:

— Charles, jongen, we moeten aan de achterzijde zien te komen, want de voordeur durf ik niet goed te nemen. Ik zou wel kunnen probeeren het slot te forceeren, maar het is best mogelijk, dat het een ingewikkeld slot is en dan zou het mij te lang ophouden. Het beste lijkt mij, wanneer wij de brandladder, die je daar terzijde van het huis ziet, kunnen bereiken. De sloten van de branddeuren zijn gewoonlijk niet gesloten, of, als dat wel het geval is, dan beteekent zoo'n slot niet veel. Laten we maar eens zien.

Zij begaven zich nu door Chattham Street naar de achterzijde van het groote gebouw, dat een blinden muur had op Chattham Place. Hoog en onbereikbaar strekte zich dit opgemetselde vlak zonder een enkel steunpunt, voor de oogen van de beide vrienden uit.

Raffles echter wist overal raad op. Hij was als een menselijke vlieg, die, evenals dit insect, zonder eenig enkel steunpunt, overal tegen op kan klimmen. Eerst nam hij den voorzorgsmaatregel, een zwartfluweel halfmasker, dat hij altijd bij zich droeg, voor zijn gelaat te binden, toen haalde hij een handvol metalen pinnen uit zijn zak en stak een daarvan tusschen een voeg der steenen. Een tweede volgde, doch deze werd een weinig hooger geplaatst. Met zijn rechterbeen op de laagste pin en zich met twee vingers, die hij om de tweede pin klemde, in evenwicht houdend, stak hij met de rechterhand een derde in den muur en zette daar aanstonds zijn linkerbeen op. Toen kwam een vierde pin uit zijn zak en zoo ging hij voort tot hij op een gegeven oogenblik op de hoogte van de eerste étage was aangekomen. Daar bevond zich een klein raampje, dat hem nu verder tot steun diende. Langzaam werkte hij zich omhoog, kalm en met zeker-

heid, die zelfs Brand met verbazing sloeg.

De straat, waar Raffles dit kunststuk volbracht, was zelfs overdag zeer eenzaam en weinig betreden, zoodat hem dit thans in het holle van den nacht uitstekend van pas kwam.

Brand zag nu, dat hij bijna de onderste trede van de brandladder, die zich langs den geheelen zijgevel uitstreckte, bereikt had. Nog twee pinnen; nog één! Daar was hij er!

Vóór hij verder ging, keek hij behoedzaam naar alle kanten, om zich te overtuigen, dat zijn nachtelijke klimpartij door geen vreemde oogen was gezien en greep toen naar de kruk van een matglazen deur. Zij week onmiddellijk naar binnen open. De deur was dus niet op slot.

Brand, die beneden was blijven staan, zag hoe zijn vriend de deur zonder eenig gerucht te maken, opende en weer sloot. Hij was naar binnen gegaan en Brand bleef niets anders over dan geduldig te wachten.

In het onzekere verkeerende hoe lang Raffles binnen zou blijven en waar en wanneer hij weer te voorschijn zou komen, besloot hij met kalmen stap een geregelde ronde om het huis te maken, aldus als het ware de wacht buitenshuis betreffende.

Zijn geduld werd vrij lang op de proef gesteld. Reeds begonnen de sterren aan den lichter wordenden hemel te verbleeken en nog steeds was Raffles niet terug. Brand werd ongeduldig en was ook niet geheel en al gerust. Het zou best kunnen zijn, dat er in het groote huis een nachtwaker aanwezig was, die den insluiper overvallen en neergeslagen had. Die gedachte deed hem het bloed naar het hoofd stijgen, want er was voor Brand niets ellendigers dan te moeten bedenken, dat dit alles kon gebeuren, zonder dat hij een hand ter redding kon uitsteken.

Hij was reeds met zichzelf aan het overleggen of het niet het beste was langs denzelfden weg het huis binnen te gaan, toen Raffles eensklaps naast hem stond. Hij was, nadat hij zijn exploratietocht had geëindigd, eenvoudig door de voordeur naar buiten gekomen.

— Ga je mee, Charles, — vroeg hij eenvoudig, — ik ben klaar, dan zal ik je onderweg wel mijn wedervaren vertellen.

Terwijl hij dit zei, haalde hij de onderste pinnen uit den muur en liet de rest eenvoudig zitten.

Onderweg naar de garage en ook terwijl zij in de wagen zaten, bewaarde Raffles het stilzwijgen. Hij scheen in gedachten verdiept en Brand wachtte zich wel hem in zijn overpeiningen te storen.

Eerst toen zij te Southampton weer goed en

wel op de „Stormvogel” zaten, kwam Raffles met zijn verhaal voor den dag.

— Ik heb niet veel geluk gehad, Charles, — aldus begon hij, — we hebben met een verduiveld slimmen rot te doen en hoe meer ik er over nadenk, hoe beter ik inzien, dat wij met dat heerschap nog niet klaar zijn. Het zal nog een heele dobber worden.

Hoe goed ik ook heb gezocht, ik heb niets kunnen vinden, ten minste niets van hetgeen ik gehoopt had te zullen ontdekken.

Blackburn heeft alles zonder eenigen twijfel vernietigd, wat hem en zijn opzet zou kunnen verraden.

In hoofdzaak heb ik mijn aandacht gewijd aan zijn kantoor en geen kast, geen lade van zijn lessenaar ondoorzocht gelaten. Dit alles heeft nog al wat tijd in beslag genomen, omdat ik zoo voorzichtig ben geweest niets te beschadigen en alles weer in zijn oorspronkelijken toestand terug te brengen. Want ik zou voor al het geld in de wereld niet willen, dat hij argwaan kreeg, dat wij of een ander hem verdachten, vooral niet nu wij geen bewijzen in handen hebben kunnen krijgen en wij die zelf moeten maken.

— Moeten we de bewijzen maken?

— Ja, Charles, ik zal je aanstonds vertellen hoe.

Zooals ik dan zei, heb ik op zijn kantoor niets gevonden. Ik kon de verzoeking niet weerstaan eens even een kijkje te nemen in de brandkast, maar dat is niets gedaan, hoor. Het schijnt dat mijnheer een hoop geld aan kan, want er lag wat contant geld in de kleine kas, ik denk ongeveer honderd pond of zoo en dat was alles. Het zou mij niets verwonderen als hij nu reeds geld had opgenomen, waaarop hij nog geen recht had en dat hij er vast en stellig op rekent, dat Turner tot den strop wordt veroordeeld, zoodat hij dan doodgewoon de zaken alleen kan voortzetten, en er geen haan naar kraait, dat hij in geldverlegenheid heeft gezeten. Ik heb daarom voor alle zekerheid eenige posten uit kasboek, dat ik zag liggen, genoteerd, want het zou wel kunnen zijn, dat die cijfers mij nog van pas komen.

Toen ik op zijn kantoor verder niets vond, bracht ik alles weer in denzelfden toestand terug en ben eens op het atelier gaan neuzen. Het donkere vertrek, waar de films ontwikkeld, gefixeerd, gespoeld en gedroogd worden, interesseerde mij natuurlijk het meest en ik heb daar dan ook geruimen tijd zoekgebracht, zooals ik je al zei, tevergeefs. Tenminste wat betreft het vinden van een of ander stuk van overtuiging.

Maar toch geval ik, dat mijn bezoek niet ge-

heel en al voor niets is geweest. Terwijl ik zoo in mijn eentje liep te zoeken, spookten er allerlei gedachten door mijn brein en ik pijnigde mijn hersens met de vraag, op welke wijze wij Blackburn zouden kunnen ontmaskeren. Ik kwam toen op het volgende idee. Mischien vind je het wel wat erg fantastisch, maar naar mijn meening heeft het wel kans van slagen.

— En dat plan is? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat zal ik je vertellen. Zoo goed als Blackburn in staat is geweest een film samen te stellen, die door de mannen voor een werkelijk zich afspelend drama in het leegstaande huis werd aangezien, even goed kunnen wij dit ook doen.

— Met je verlof Edward, hoewel ik nog niet inzien, dat ons een dergelijke film van veel nut kan zijn, zouden we moeten beschikken over een opneemapparaat, waarin precies dezelfde lens zit als waarmee de eerste film is opgenomen.

— Juist, Charles, daar heb ik ook aan gedacht. Er stonden vijf toestellen in de opneemzaal en alle hadden dezelfde lens. Het was een Aldis Anastigmaat van Taylor, Taylor & Hobson van 45 millimeter brandpunt. We zouden ons dus een dergelijk toestel kunnen aanschaffen. Maar tot m'n geluk vond ik in een der kasten in het ontwikkelvertrek een lens liggen. De glazen waren met een laag stof bedekt, waaruit ik afleidde, dat men het bestaan van die lens vergeten was, zoodat ik haar, zonder vrees voor ontdekking, durfde meenemen. Achteraf beschouwd, geloof ik echter dat we er toch niets aan hebben, want nadat ik de glazen had schoongemaakt, bleek er aan één kant een kras in te zitten.

— Mag ik de lens eens zien? vroeg Brand.

— Met genoegen. En Raffles reikte hem de in fraai koper montuur gevatte lens over.

Brand bekeek het instrumentje met een critisch oog, gaf het terug en zei:

— Gefeliciteerd, Edward, met deze aanwinst. Dat krasje heeft niets te beduiden, misschien veroorzaakt het een weinig lichtverlies, maar dat is zóó miniem, dat het niets zal hinderen. Als we nu een toestel koopen en er deze lens in laten monteeren, dan kunnen we het drama opvoeren, ofschoon ik niet geloof, dat ons dat nader tot ons doel zal brengen.

— Dat zal je misschien nog meevallen, Charles. Je moet je oordeel maar even opschorten, totdat ik je alles heb uitgelegd. Dus die lens is goed?

— Prachtig zelfs!

— Mooi, dan hebben we alleen nog een projectietoestel nodig, een fijn gekalkt doek en

nog eenige andere kleinigheden. Om zooveel mogelijk te kunnen beschikken over identiek materiaal heb ik een negatieve en positieve rolfilm meegenomen. Er lag daar in het magazijn een ontzettende hoeveelheid filmrollen van allerlei lengte, zoodat ik dat best kon, zonder dat wij gevaar loopen dat het ontdekt wordt.

— Daar heb je goed aan gedaan, Edward, want er is veel verschil in fabrikaat en het is natuurlijk zaak zooveel mogelijk hetzelfde materiaal te gebruiken, wanneer je tenminste, wat ik veronderstel, een film wilt maken, die zooveel mogelijk op die van Blackburn gelijkt.

— Natuurlijk, Charles, we gaan morgenochtend direct aan den gang, want we hebben geen tijd te verliezen. Binnen enkele dagen wordt de instructie tegen de verdachten gesloten en wordt de zaak naar het gerechtshof verwezen. Zooals ik heb gehoord wordt zij naar alle waarschijnlijkheid op Guernsey behandeld en dat komt mij prachtig te stude. Over een dag of veertien moeten we dus alles klaar hebben en dat zal met het oog op het kleuren van de film kort genoeg zijn.

— Sapristi, dat is waar ook, Edward, we moeten natuurlijk een gekleurde film hebben. Daar had ik nog niet eens aan gedacht.

— Ik wel, Charles.

— Zoo? En wie moet dat dan doen?

— Wel, wij natuurlijk. Ik ontken niet, dat het een heel werk zal zijn, maar we mogen tegen geen moeite opzien, want het geldt hier het leven van twee onschuldige menschen.

— Dat is waar. Ik wil dan ook met genoegen mijn beste krachten er aan geven en mijn opmerking sloeg alleen maar op het feit, dat ik er aan twijfel of ik er bekwaam genoeg voor ben.

— Laat dat maar aan mij over, Charles. Ik ken je genoeg om te weten, dat jij met je grooten kunstzin daartoe zeker in staat bent. Ik heb vroeger veel gedaan aan schablonen-werk en als ik me niet vergis, zal die handigheid me hierbij uitstekend te pas komen. Als jij dan zorgt voor het invullen der kleuren, dan ben ik geen oogenblik bang, dat het ons niet zal lukken.

— Maar Edward, verondersteld, dat wij er in slagen een goede duplicaatfilm te maken,

hoe wil je die dan als bewijs, dat Blackburn de moordenaar is, gebruiken?

— Dat zal ik je vertellen, Charles, maar laten we dan naar beneden gaan, want aan dek wordt het me wat te frisch.

En terwijl de beide vrienden zich naar het salon begaven om de zaak verder te bespreken, stuurde Henderson met vaste hand het motorjacht naar het eiland, waar zij om ongeveer half negen aankwamen.

Op dien dag en ook gedurende vele volgende dagen was het een bedrijvig leven op Hauteville-House.

Brand had verschillende brieven te schrijven naar fabrikanten van bioscoopapparaten en aanverwante artikelen.

Toen zij eindelijk het geschikte apparaat hadden gevonden, moest in een daarvan de meegenomen Aldis-anastigmaat worden gemonteerd, voor welk doel de lens dan ook werd opgezonden.

Terwijl al deze voorbereidende maatregelen werden genomen, had Raffles een paar maal een onderhoud met Sir William Knox en diens dochter, daar hij laatstgenoemde wilde gebruiken als actrice voor de op te nemen film.

Het spreekt van zelf, dat Raffles nog al wat bezwaren had te overwinnen, want ten eerste voelde het jonge, eenigszins zwakke meisje zich weinig geschikt om een naar haar meening zoo moeilijke opgave bevredigend te vervullen en ten tweede zag zij er zeer tegen op om in het vertrek, waar mevrouw Turner had gelegen, te gaan comediespelen.

Maar Raffles wist haar met fijnen tact over te halen, door haar er op te wijzen, dat zij, door haar medewerking te verlenen, waarschijnlijk twee onschuldige menschen van den dood door den strop redde, terwijl zij tevens daardoor zou helpen den schuldige te vinden.

Zij zwichtte ten slotte dan ook voor de aangevoerde redenen en Raffles liet haar verscheidene keeren met Brand, die de rol van den heer Turner zou vervullen, repeteeren.

Met zooveel ijver en zooveel geestdrift wijdten de acteurs in dit lugubere drama zich aan hun taak, dat alles boven verwachting vlotte, zoodat, toen de benoodigde toestellen arriveerden, de film onmiddellijk kon worden gedraaid.

HOOFDSTUK VIII.

DE GERECHTSZITTING.

Het kwam juist zoo uit, als Raffles had gedacht. Voor er volle veertien dagen waren verlopen, kwam de zaak reeds voor.

Het nieuws had als een loopend vuurtje over het geheele eiland de ronde gedaan en iedereen, die maar even kon, had zich naar de openbare school gespoed, van welk gebouw een der grootste zalen als zittingszaal voor het gerechtshof was ingericht.

Hoewel het een groote zaal was, moesten toch verscheidene nieuwsgierigen, die reeds lang van te voren in een groote rij hadden gestaan om toegelaten te worden, worden afgewezen.

Raffles en Brand hadden plaats gevonden tusschen de advocaten, iets waarvoor Mr. Dundee, de advocaat, die de verdachten zou verdedigen, had gezorgd.

Mr. Dundee, een nog jonge man, maar met bijzondere aspiraties, had het een groote eer gevonden, toen graaf Palmhurst zich tot hem had gewend met dit verzoek en de graaf was nog in zijn achting gestegen, toen deze hem in vertrouwen had genomen en hem had medegedeeld wat hij van de zaak wist.

Op het oogenblik, dat de zitting zou aangaan, zaten beiden in gespannen verwachting naar de deur te kijken en namen een ieder die binnenkwam goed op.

Reeds was de zaal tot berstens toe gevuld, toen de deur nogmaals openging en er een man van zeer donker uiterlijk binnentrad. Onmiddellijk gaven Raffles en Mr. Dundee elkaar met een nauwmerkbaaren wenk te verstaan, dat de gene dien zij verwachtten, was gekomen.

De binnentredende was een knap man en zou waarschijnlijk ook een sympathiek uiterlijk hebben gehad, als zijn donkere, rusteloze oogen niet zoo dicht bij elkaar hadden gestaan. Hij was vergezeld van een zeer opzichtig gekleede dame, die niemand anders bleek te zijn dan Gaby Poesaldki, de beroemde Roemeensche filmdiva, die nog meer door haar exotische, dure toiletten dan door haar fraai spel zich een wereldreputatie had weten te veroveren.

De heer met het donkere uiterlijk was Blackburn, de bioscopeigenaar en compagnon van

Turner, een der verdachten. Het was dus niets vreemds, dat hij nieuwsgierig was naar den afloop van het proces, dat over het leven of dood van zijn compagnon zou beschikken.

Zoodra de nieuw aangekomenen gezeten waren, stond Raffles op, begaf zich naar de portiersloge en telefoneerde daar een paar oogenblikken; toen keerde hij weer naar de zittingszaal terug.

Precies op tijd kwamen de rechters binnen. De jury bestond uit een tiental bewoners van Guernsey, die met deftige, van hun waardigheid bewuste gezichten in hun bank zaten.

Het eerst werd Turner binnengeleid. Hoewel hij betrekkelijk kort in voorarrest had gezeten, kon men duidelijk zien, dat zijn gezondheid onder de gevangenschap had geleden. Ook was het mogelijk, dat hij zich den dood van zijn vrouw, met wien hij veertien jaren gehuwd was geweest, erg aangetrokken had, maar hoe het ook zij, hij was bleek en zag er teneergeslagen uit.

Nadat de gewone vragen waren gesteld, werd de acte van beschuldiging voorgelezen, welke in hoofdzaak berustte op hetgeen de beide mannen, Blake en Smith gezien hadden. Vervolgens werd de verdachte aan een verhoor onderworpen.

Op de verschillende vragen werd door den verdachte kalm maar vastberaden geantwoord. Hij erkende, zonder zich door zekere, berekende uitdrukkingen er te willen uitredder, dat hij Miss Elliot reeds lang lief had gehad maar gaf ook duidelijk te kennen, dat hij er nimmer aan gedacht had, dat die genegenheid met een huwelijk zou bekroond worden, daar hij niet had willen scheiden, zoodat, daar zoowel hij als zijn vrouw nog jong en altijd gezond waren geweest, hun verhouding altijd een platonische had moeten blijven.

Toen de rechter hem vroeg wanneer hij zijn vrouw het laatst had gezien, deelde hij in antwoord daarop mee, dat hij met haar een uitstapje had gemaakt naar Parijs, waar zij onder andere ook nog Miss Elliot hadden gesproken, die daar reeds een maand verblijf hield. Zij waren half Juni naar huis teruggekeerd, met

dien verstande, dat hij eerst naar Londen was gegaan, waar hij op zijn kantoor eenige belangrijke besprekingen had, daar zijn compagnon op den dag van zijn thuiskomst met verlof was gegaan. Zijn vrouw was naar Guernsey gegaan, maar het bleek, dat niemand haar had gezien. Sedert dien tijd waren alle nasporingen vruchteloos geweest en ook zijn advertenties hadden geen resultaat opgeleverd. Een alibi kon hij niet met zekerheid stellen, hetgeen blijkbaar als zeer verdacht werd beschouwd. Op een vraag van den rechter waarom hij aan de verdwijning van zijn vrouw niet meer ruchtbaarheid had gegeven, antwoordde hij, dat hij in de stellige meening verkeerde, dat zijn vrouw hem met opzet had verlaten om hem vrij te maken ten opzichte van zijn gevoelens tegenover Miss Elliot en de gedachte aan moord zelfs geen oogenblik bij hem was opgekomen.

Toen vroeg de rechter:

— Wat deedt ge op den avond van den vijfden Juli omstreeks negen uur met de andere verdachte in Rockingham-House!

Turner antwoordde hierop met vaste stem:

— Op den avond van den vijfden Juli was ik niet op Guernsey, dus kon ik ook niet in Rockingham-House zijn. Het laatst dat ik in dat huis ben geweest was ongeveer twee maanden vroeger en wel in gezelschap van mijn vrouw.

— Hebt u daar nog niets aan toe te voegen? vroeg de rechter.

— Niets, alleen wensch ik hier nadrukkelijk te verklaren, dat ik onschuldig ben aan moord op mijn echtgenoot.

Ofschoon Turner een zeer betrouwbaren indruk maakte, schenen deze woorden geen goede uitwerking te hebben op de rechters en de juryleden. Men was blijkbaar van oordeel, dat hij stond te liegen.

Toen het verhoor van Turner was afgelopen, kwam Miss Elliot aan de beurt. Zij was eveneens naar het uiterlijk zeer kalm, doch blijkbaar minder zenuwachtig dan Turner. Haar antwoorden gaf zij met klare, duidelijke stem, die zelfs niet in het minst beefde. Daar ook zij haar alibi niet kon stellen, stond haar zaak, naar het oordeel der aanwezigen, zeer zwak.

Er werd druk in de zaal gefluisterd en de verdachten werden door allen aangegaapt, alsof zij wilde dieren waren. Het geroezemoes der stemmen verstomde echter onmiddellijk, toen de twee voornaamste getuigen werden opgeroepen. Blake verscheen het eerste.

Op verzoek van den rechter gaf hij een uitvoerig relaas van hetgeen hij op den avond

van den vijfden Juli had gezien, welk verhaal een grooten indruk maakte, zoowel op de rechters als de juryleden, die allen, zonder uitzondering, met strakke, ernstige gezichten zaten te kijken.

Toen Blake gereed was, vroeg de rechter hem of hij absoluut zeker was van hetgeen hij gezegd had, daar het hier om twee menschenlevens ging. Wanneer de verdachten schuldig zouden worden bevonden, stond hen ongetwijfeld de dood door den strop te wachten.

Hierop gaf Blake een zeer waardig antwoord.

— Edelachtbare, zoo zei hij, ik ben mij zeer wel bewust van de gevolgen mijner verklaring en ik heb die dan ook met een bloedend hart afgelegd. Zoowel de heer Turner als Miss Elliot kende ik als brave menschen, die ik nimmer in staat had geacht een dier, laat staan een mensch te dooden om welke reden dan ook. Maar men heeft mij een eed afgenomen en ik moet naar waarheid getuigen. Ik zou graag tien jaren van mijn leven willen geven, als ik ook maar één oogenblik onzekerheid had gekend, maar alles wat ik gezien heb dien avond, heeft een onuitwisbaren indruk op mij gemaakt, zoodat het nog levendig voor mijn geest staat. Wat ik heb gezien, heb ik u medegedeeld en ik kan daar — hoezeer het mij ook spijt — geen woord van terugnemen.

Een gemompel van bewondering ging door de zaal, toen deze getuige ging zitten.

Nu werd Smith door de veldwachters binnengebracht om zijn getuigenis af te leggen en wederom schenen de rechters en de jury geschokt door de volmaakte eensluidendheid van zijn verklaring met die van Blake.

Ook hem vroeg de rechter of hij ontwijfelbaar zeker was van hetgeen hij zei. Smith keek een oogenblik naar Raffles, die hem bemoedigend toeknikte en antwoordde toen zonder aarzelen, dat hij absoluut zeker was van zijn zaak.

Nu ving het requisitoir van den officier van justitie aan.

Zooals het in alle dergelijke gevallen gaat, werd al het slechte, dat maar van de verdachten kon worden gezegd, met grooten nadruk naar voren gebracht. In dit geval was het natuurlijk de genegenheid van Turner voor Miss Elliot, welke als de oorzaak van al het kwaad werd gememoreerd. De officier was ongetwijfeld een kundig en nauwgezet ambtenaar, maar daar tot dusverre geen getuigen hadden kunnen verklaren, dat de moord onder hun oogen had plaats gehad en alleen moest worden afgegaan op hetgeen gezien was in Rockingham-House, meende deze ambtenaar dat hij niet genoeg sterke uitdrukkingen kon ge-

bruiken om te wijzen op een ongeoorloofde liefde, die als reeds zoo vaak, ook hier, de oorzaak was geweest van een gruwelijke misdaad.

De officier sprak met zoo'n gloed en overtuiging, dat het publiek er door werd aangegrepen. Ook de juryleden waren zichtbaar onder den indruk. Men behoefde geen kenner van rechtszaken te zijn, om te constateeren, dat de zaak er voor de verdachten slecht uitzag, hetgeen er niet beter op werd, toen Turner onder de redevoering van den officier zijn handen voor het gelaat sloeg en men zijn lichaam zag schokken van het snikken. Miss Elliot bleef, voor het uiterlijk althans, onbewogen en door velen werd reeds gefluisterd, dat zij de hoofdschuldige zou zijn, hetgeen op te maken viel uit haar onverschillige houding.

Een filosoof had hieruit de gevolgtrekking kunnen maken, dat, óf men zich berouwvol toont, óf onverschillig, dit in de oogen van het publiek al even erg wordt aangezien en altijd ten nadeele van den verdachte wordt uitgelegd.

Er waren echter blijkbaar geen filosofen onder de aanwezigen, want allen waren geneigd onder den indruk van de woorden van den officier van justitie te denken, dat de verdachten zonder twijfel ook de moordenaars waren. Wel echter verwonderde men zich er over, dat de advocaat van de verdachten met geen enkel woord den officier in de rede was gevallen, geen enkele vraag had gesteld en blijkbaar een weinig onverschillig de zitting bijwoonde. Men beschouwde dit algemeen als een zeker teeken, dat zijn pleidooi zeer zwak zou zijn en hij zich alleen op het gebrek aan overtuigende bewijzen zou beroepen.

Maar Mr. Dundee had andere plannen. Hij zou beide verdachten verdedigen en wachtte met ongeduld op het oogenblik, waarop hem het woord zou worden verleend.

Hij begon met hulde te brengen aan den rechter voor diens bekwame leiding, aan den officier van justitie voor diens bezadigde rede, waarop hij echter alleen dit had aan te merken, dat er in vergeten was aan te stippen, dat de verdachten wel is waar elkaar lief hadden, maar dat die liefde platonisch was geweest tot de verdwijning van mevrouw Turner en dat van af het oogenblik, dat de zekerheid bestond, dat mevrouw Turner als slachtoffer onder moordenaarshanden was gevallen, zelfs alle relaties tusschen beiden was verbroken, in plaats dat, zooals men had mogen veronderstellen, de verhouding aan innigheid gewonnen had.

Spreker zeide vervolgens, dat dit slechts de inleiding was tot zijn eigenlijke rede en dat hij dit alleen vermeld had om de verdachten in de oogen van de rechters, de jury en het publiek van een onrechtvaardige verdenking te zuive-

ren, daar hij wilde dat zij geheel gerechtvaardigd de gerechtszaal zouden verlaten, als zij straks werden vrijgesproken.

Deze woorden wekten in de zaal groot opzien. Verschillende van de juryleden trokken in verwondering hun wenkbrauwen op en zelfs de rechter scheen eenigermate verrast te zijn. Mr. Dundee had dan ook blijkbaar met voorzicht met groote kalmte en overtuiging gesproken en hier en daar rekte men den hals, daar men begon in te zien, dat deze zaak een sensationeel verloop zou hebben.

Dit was des te meer het geval, daar geen der aanwezigen ook maar kon vermoeden, welke pijlen de verdediger nog op zijn boog had.

— Ja, mijne heeren gezworenen, aldus ging hij voort, vrijgesproken! Ik zie u mij met groote verbazing aanstaren, maar ik hoop u zoo aanstonds te kunnen aantoonen, dat hetgeen de twee hoofdgetuigen, Blake en Smith, gezien hebben, op een gezichtsbedrog berust.

Maar alvorens ik hiertoe overga, moet ik uw aandacht vragen voor het volgende:

Ik heb hier in mijn bezit een foto van een der verdachten, namelijk Miss Elliot, hetgeen zij in December van het vorige jaar heeft laten maken. Met uw goedvinden zal ik het haar toonen en aan haar vragen of zij het als haar portret erkent.

Mr. Dundee wachtte op den hoofdknik van den president en boog zich toen naar de beklagde over en toonde haar het portret.

— Is dat uw portret? vroeg de advocaat met duidelijke stem, waarop de beklagde even duidelijk antwoordde:

— Ja, dat is mijn portret.

— Met verlof van mijnheer den president, aldus ging Mr. Dundee voort, zal ik het nu aan de getuigen Smith en Blake toonen.

Wederom knikte de rechter met het hoofd en wederom werd verklaard door degenen, die het getoond werd, dat zij dit portret zeer goed herkenden, daar zij Miss Elliot op den avond van den vijftien Juli precies zoo hadden zien staan in de kamer van Rockingham-House.

Mr. Dundee knikte tevreden met het hoofd tot groote verwondering van alle aanwezigen, die niet begrepen, waar hij heen wilde en hetgeen zij thans gehoord hadden in het nadeel van de beide verdachten uitlegden.

Nu echter haalde de advocaat nog een ander portret te voorschijn en overhandigde dat aan den rechter met verzoek het aandachtig te willen beschouwen en dan te zeggen of hij daarin de vrouwelijke verdachte herkende.

Nadat de rechter het portret eenige oogenblikken bekeken en met het uiterlijk van Miss Elliot, die voor hem stond, had vergeleken, vroeg hij het eerste portret, dat zich nog bij

de juryleden bevond, terug en vergeleek de beide foto's. Nadat hij dit had gedaan, overhandigde hij beide foto's aan de voorzitter der jury.

Mr. Dundee wachtte tot allen de beide portretten hadden gezien en vervolgde toen zijn pleidooi.

— Mijnheer de president en mijneheeren gezworenen. Ik ga thans uw aandacht vragen voor een feit, dat van zeer groote beteekenis is. Miss Elliot heeft het eerste portret, waarop zij met opgestoken haar is gefotografeerd, laten maken in het laatst van het vorig jaar en hier heb ik een schriftelijke verklaring van denzelfden fotograaf, dat hij haar heeft gefotografeerd met afgesneden haren op den tweeden Juni van dit jaar. Deze brief is ter uwer beschikking. Zooals ge zult zien, is de fotograaf bereid deze verklaring onder eede te herhalen.

— Zooals ge allen hebt gehoord, hebben de beide getuigen Blake en Smith op den vijftien Juli van dit jaar Miss Elliot gezien in Rockingham-House met opgestoken haar, niettegenstaande haar haren zich eenige weken te voren reeds in den toestand bevonden, zooals gij ze thans ziet, namelijk kort afgeknipt, hetgeen het uiterlijk van Miss Elliot zoodanig verandert, dat dit zeer zeker niet onopgemerkt zou gebleven zijn. Als u de getuigen Blake en Smith wilt ondervragen, zullen zij u waarschijnlijk mededeelen, dat zij de beklagde nimmer zoo hebben gezien en dus ook niet op den bewusten avond.

Hetgeen zij gezien hebben is niets anders geweest dan een bedriegelijke nabootsing, een schilderij van Miss Elliot en den heer Turner, hetgeen ik u zoo aanstonds hoop te bewijzen.

Teneinde dit te kunnen doen, noodig ik u, mijnheer de president en de heeren gezworenen uit het terrein van deze zitting te willen verplaatsen naar den voortuin van Rockingham-House, waar ik u in de gelegenheid zal stellen het drama, dat Blake en Smith hebben gezien, nogmaals bij te wonen.

Toen Mr. Dundee zweeg, bleef het doodstil in de gerechtszaal. Het was alsof men de woorden van den advocaat niet goed had begrepen en iedereen keek met gespannen verwachting naar den rechter.

Iedereen, behalve Raffles en Brand, die Blackburn geen oogenblik uit het oog verloren. Zij hadden opgemerkt, reeds toen er sprake was van de beide portretten, dat de donkere man even met zijn gezellin had gefluisterd en dat hij daarna telkens onrustig op zijn stoel had zitten draaien. Nu er over den voortuin van Rockingham-House werd gesproken, werd hij bleek en keek met onrustige blikken om zich heen.

Intusschen had de voorzitter met een wenk te kennen gegeven, dat hij op het voorstel van den advocaat wel wilde ingaan. Er kwamen eenige automobielen voor, waarin de rechters, de advocaten en de jury plaats namen om naar de plek van de misdaad te rijden.

Van de algemeene verwarring, die ontstond, wilde Blackburn en zijn gezellin gebruik maken om de gerechtszaal te verlaten, maar Raffles was hen voor. Hij bevond zich in hun onmiddellijke nabijheid toen zij wilden weggaan.

Zijn groote automobiel stond gereed en met een beleefd gebaar noodigde hij het tweetal uit daarin plaats te nemen.

— Wilt u met mij meerijden, dan kunnen wij ons gezamenlijk naar Rockingham-House begeven? zei hij.

— Het spijt mij zeer, antwoordde Blackburn, — maar ik kan aan uw vriendelijke uitnoodiging geen gevolg geven. Hoewel ik niet geloof, dat hetgeen de advocaat wil bewijzen, als een bewijs zal gelden, zou ik gaarne met u mede willen gaan, maar het is op het oogenblik half vier en om vier uur vertrekt mijn boot naar Southampton. Ik heb dus geen oogenblik te verliezen, daar ik nog hedenavond in Londen moet zijn.

— Neen, in dat geval kunt u ook niet met ons meegaan, — zei Raffles met zijn beminlijkste lachje — maar nu ik u toch mijn wagen heb aangeboden, zal ik u even naar de kade brengen.

— Ik zal gaarne van uw vriendelijk aanbod gebruik maken, zei Blackburn en steeg met zijn vriendin in.

Raffles gaf Henderson order om naar de kade te rijden, maar toen zij daar aankwamen, hoorden zij tot hun groote verwondering, dat de boot reeds vertrokken was. Het besluit hier toe was dien middag om twaalf uur reeds aangeplakt.

Raffles zelf toonde zich ook verbaasd, maar men zou geweten hebben, dat daartoe geen reden was, als men hem omstreeks dat uur in de portiersloge had kunnen hooren telefoneren. Met geld en goede woorden had hij van den ondernemer kunnen gedaan krijgen dien dag een half uur eerder te vertrekken.

Blackburn was eerst verwonderd en vervolgens woedend. Hij voer geweldig uit tegen die snertmaatschappij, die zoo willekeurig en zonder dat er eenige reden toe bestond, het vertrekken vervroegde en verklaarde, dat hij ontzettend gedupeerd was door deze willekeurige handelwijze. Onmiddellijk moest hij weten of er niet een speciale boot kon worden gehuurd.

Nu nam Raffles, die hem stil had laten uitzien, het woord en bood aan hem en zijn ge-

zellin met zijn eigen jacht „De Stormvogel” naar Southampton te brengen. Wanneer zij over een uur vertrokken, waren zij nog een uur eerder op de plaats hunner bestemming.

Blackburn aanvaardde dit royale aanbod met vreugde en nam, niets kwaads vermoedend, weer plaats in de zachte kussens van de groote limousine.

Het was nu volslagen donker geworden en daar Raffles een levendig gesprek met zijn gasten onderhield, merkten zij niet, dat zij na een klein kwartier plotseling weer voor het schoolgebouw stonden, waar de zitting werd gehouden.

Alle lichten waren weer ontstoken, ten bewijze, dat men weer van den tocht naar Rockingham-House, dat niet ver van de zittingszaal af lag, was teruggekeerd.

— Nu we toch hier zijn, moesten we maar even naar den uitslag van het experiment gaan luisteren, stelde Raffles voor en voordat Blackburn een woord tegen had kunnen zeggen en ofschoon aan zijn gelaat duidelijk was te zien, dat hem dit voorstel lang niet aanstond, stond hij in de zaal voor hij het wist.

Toen het viertal, Blackburn met zijn gezellin, benevens Raffles en Brand, binnen traden, werden aller oogen op hen gericht en bleven als van zelve op de twee eerstgenoemden rusten.

Juist stond Mr. Dundee op om zijn rede te vervolgen.

Hij wees op de beide verdachten, die met zenuwachtig vertrokken gezichten en bleek van spanning naast elkaar in de beklagdenbank stonden.

— Ziet, mijneheeren gezworenen, dat zouden twee moordenaars zijn? Ik vraag u met de hand op het hart, zijn dat twee misdadigers, die in koelen bloede iemand, een vrouw, met wie een der verdachten ruim veertien jaar zoo niet in hartelijke liefde, dan toch in vrede en vreedzaamheid heeft geleefd, zouden kunnen dooden? Gij zult zelf zeggen, dat dit onmogelijk is. Ik heb u zooeven trachten aan te toonen, dat hetgeen de getuigen hebben gezien, niets anders was dan een schilderij, een beweeglijk schilderij, een bioscoopvertooning, die handig in elkaar werd gezet om de schuld op twee onschuldigen te werpen.

Maar wie heeft dan den moord gepleegd? zult gij vragen. En ik moet hierop antwoorden; ik weet het niet, maar wel weet ik, dat degene, die de vrouw heeft vermoord, ook het plan heeft uitgewerkt en volvoerd, om twee onschuldigen aan de galg te helpen. Dat zult gij allen met mij eens zijn.

En nu, mijneheeren, blijft slechts de vraag over: Wie heeft er bij dit alles belang gehad, groot belang gehad? Wie zou er voordeel van

gehad hebben, indien mevrouw Turner dood was? Niemand, niet waar? Wie zou er belang bij kunnen hebben als die eenvoudige vrouw verdween?

Wie dan, om deze vraag nog eens te stellen, zou er belang bij hebben gehad, als Turner zou overleden zijn? Ook niemand, niet waar? Want het onderzoek heeft uitgemaakt, dat hij geen vijanden had. Maar wie zou er voordeel bij hebben gehad, indien beiden niet meer in het land der levenden zouden zijn?

Dit is een vraag, waarop wel een beslist antwoord valt te geven, want er bestaat een contract, dat alle rechten en voordeelen, voortvloeiende uit de compagnieschap van de zaak Blackburn, Turner & Cie....

Mr. Dundee kon den zin niet voleindigen, want een revolver schot klonk en in wilde haast zag men een als heer gekleed man naar den uitgang snellen.

Raffles, die vlak naast Blackburn had gestaan, greep naar zijn schouder, werd doodsbлек en zakte toen geluidloos op den vloer. Brand snelde toe, juist bijtijds om zijn vriend in zijn armen op te vangen.

De vluchteling, die het schot had gelost en die niemand anders dan Blackburn bleek te zijn, vond de deur, waarheen hij gesneld was, versperd. Twee veldwachters stonden gereed om hem op te vangen. Maar nog vóór hij hen bereikt had, klonk een tweede schot. Geen kans ziende te kunnen ontsnappen, had de lafaard het wapen tegen zichzelf gekeerd en zich voor het hoofd geschoten.

Hevig bloedend viel hij bewusteloos neer.

Het is veertien dagen later en een vroolijk gezelschap is bijeen in de ruime bibliotheekkamer van Hauteville-House.

Daar zit in de eerste plaats Raffles, in een gemakkelijken stoel. Hij ziet een weinig bleek en zijn arm is nog in verband. De wonde in zijn schouder heeft, hoewel niet gevaarlijk, nogal wat bloedverlies veroorzaakt, maar thans is hij hard op weg naar volledig herstel.

Verder is er Brand, die maar al te blij is, dat hij zijn vriend, voor wiens leven hij vreesde, toen hij hem zoc plotseling, getroffen door den kogel uit de revolver van Blackburn, zag neervallen, heeft mogen behouden.

Dan zijn er Sir William Knox en diens dochter, die met Brand het drama voor de tweede maal met zooveel overgave en overtuiging heeft gespeeld, dat de juryleden er bij de aanschouwing van de film door getroffen waren.

Ook Mr. Dundee is er, stralend over de schitterend gewonnen zaak, dat hem een groote vermaardheid ver buiten het eiland heeft doen verwerven.

En ten slotte zijn er Miss Elliot en Arthur Turner, die eindelijk, na zoovele jaren, de mogelijkheid geopend zien, dat nog eens hun hartewensch in vervulling zal gaan.

Allen, die hier aanwezig zijn, hebben gelukkige gezichten, maar men kan de gezichten niet zien van de bestuursleden van het Children Hospital fonds, die pas een cheque ten bedrage van tien duizend pond sterling hebben ontvan-

gen, hun voor het hospitaal geschonken door bemiddeling van graaf Palmhurst, die dit bedrag heeft gekregen van een schenker die onbekend wenschte te blijven.

En onbekend is hij gebleven, behalve voor Raffles en Brand, die de hand van Turner, die de cheque heeft uitgeschreven, hartelijk hebben gedrukt.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ, GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huis-houding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huis-dieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties.

Tijdelijk franco voor slechts ..... f 2.45

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareren!” Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf” is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

.....
en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f .....

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f ..... is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam .....

Adres .....

(R)

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA